

**BULETINUL
INFORMATIV
AL UNIUNII
ARHITECTILOR
DIN ROMANIA**

1/2018

Din cuprins:

EVENIMENTE INTERNAȚIONALE

EVENIMENTUL IERNII

PATRIMONIUL UAR

ARHITECȚII ȘI TRADIȚIILE LOR

ARHITECȚI CARE NE INSPIRĂ

PROIECTE CULTURALE

PARTICIPĂRI ALE UAR

**PREZENȚE ROMÂNEȘTI
LA EVENIMENTE INTERNAȚIONALE**

**ANUL PATRIMONIULUI
CULTURAL EUROPEAN**

CONCURSUL DE ARHITECTURĂ

CEI MAI TINERI ARHITECȚI

LANSĂRI CU DICHIS

INEDIT

IN MEMORIAM

COLEGIUL DIRECTOR

SENATUL UAR

ACTIVITATEA CCA

O POZĂ CÂT 1000 DE CUVINTE

**ianuarie
martie
2018**

**arh. EMIL BARBU POPESCU
MAC
CLUB A LA 50 DE ANI**

www.uar-bna.ro

1 octombrie 2018 - 31 octombrie 2018

București, Oradea, Brăila, Constanța, Iași, Târgu Mureș, Sibiu, Cluj

Organizator

BIENALA NAȚIONALĂ DE ARHITECTURĂ ROMÂNIA 2018
PREȘEDINTE UAR - GALEANA TRICHO
VICEPREȘEDINTE UAR - ADRIAN POPESCU
COORDONATOR BIENALĂ - ADRIAN POPESCU
SECRETAR GENERAL - ADRIAN POPESCU
SECRETAR GENERAL - ADRIAN POPESCU
SECRETAR GENERAL - ADRIAN POPESCU

Parteneri

360 REVOLUTION
ARHITECTURA

ianuarie
martie
2018

Caseta redacțională

redactare:

arh. Ileana Tureanu - președinte UAR
arh. Ioana Alexe - tehnoredactare
arh. Marina Macarie - sigla BIUAR

coordonator:

arh. Ileana Tureanu - președinte UAR
www.uniuneearhitecților.ro/BIUAR
ISSN 1582-2117
Se distribuie gratuit.

Contact

Centrul de Cultură Arhitecturală /
Secretariat /
Revista Arhitectura / Biblioteca
str. Jean Louis Calderon, nr. 48,
București, sectorul 2, cod 020038

Secretariat: tel. 021.315.60.73,
0737.01.77.85,
uar_contact@yahoo.com,
secretariat@uniuneearhitecților.ro

Revista Arhitectura: tel. 076.819.81.78,
076.819.81.79,
office@arhitectura-1906.ro

Biblioteca (program cu publicul):
L-V - 10:00-16:00, tel. 021.310.91.94,
biblioteca@uniuneearhitecților.ro

SUMAR

EVENIMENTE INTERNAȚIONALE

- 2 Premiul Pritzker 2018 | Balkrishna Doshi
- 6 #BiennaleArchitettura2018 | Pavilionul Vaticanului
- 10 Europa Nostra | Lista celor mai periclitate 7 monumente ale patrimoniului cultural european

EVENIMENTUL IERNII

- 16 Club A la 50 de ani | Un an mirific - 1968
- 17 De vorbă cu MAC POPESCU
- 26 MAC și Club A

PATRIMONIUL UAR

- 30 Donația de carte a Băncii Naționale a României
- 34 Donația Anca OȚOIU - Povestea unei mese

ARHITECȚII ȘI TRADIȚIILE LOR

- 36 Cupa arhitecților la schi - redivivus

ARHITECȚI CARE NE INSPIRĂ

- 38 Ilie Elisei POPA - Cândva, am pornit să caut arhitectura
- 38 Gheorghe PĂTRAȘCU - Sunt un admirator al lui Horia Creangă, care spunea: „Simplitatea e lucrul cel mai greu de înțeles”
- 38 Franz J. ECHERIU - Poveste de viață

PROIECTE CULTURALE

- 44 Sucursala Cluj-Napoca. Moștenirea familiei Bánffy în Transilvania

PARTICIPĂRI ALE UAR

- 48 UAR la CONSTRUCT EXPO 8-11 Martie 2018

PREZENȚE ROMÂNEȘTI LA EVENIMENTE INTERNAȚIONALE

- 50 „ZOOM IN ROMÂNIA”. Pavilionul României la Târgul de Carte de la Leipzig

ANUL PATRIMONIULUI CULTURAL EUROPEAN

- 52 Anul neputinței noastre | Casa Miculescu
- 54 Asociația Istoria Artei. „Patrimoniul românesc, influențe europene”

CONCURSUL DE ARHITECTURĂ

- 56 *Privații* inițiază concursuri de idei pentru că le pasă

CEI MAI TINERI ARHITECȚI

- 60 S-a dat startul la Serata Diplomelor

LANSĂRI CU DICHIS

- 66 ȘCOALA FORMEI ȘI A CULORII
- 68 Cristian MIHĂILESCU. GÂNDURI RÂSLEȚE - Expoziție de grafică satirică... și alte marafetuți
- 70 Mariana GORDAN. PRIMĂVARĂ, PRIMĂVARĂ, ÎNĂUNTRU ȘI AFARĂ

INEDIT

- 72 MARIN SORESCU - pictor

IN MEMORIAM

- 74 Gheorghe SION
- 75 Toma OLTEANU

COLEGIUL DIRECTOR

- 76 Ședința CD din 07.03.2018

SENATUL UAR

- 77 Ședința Senatului UAR din 08.03.2018

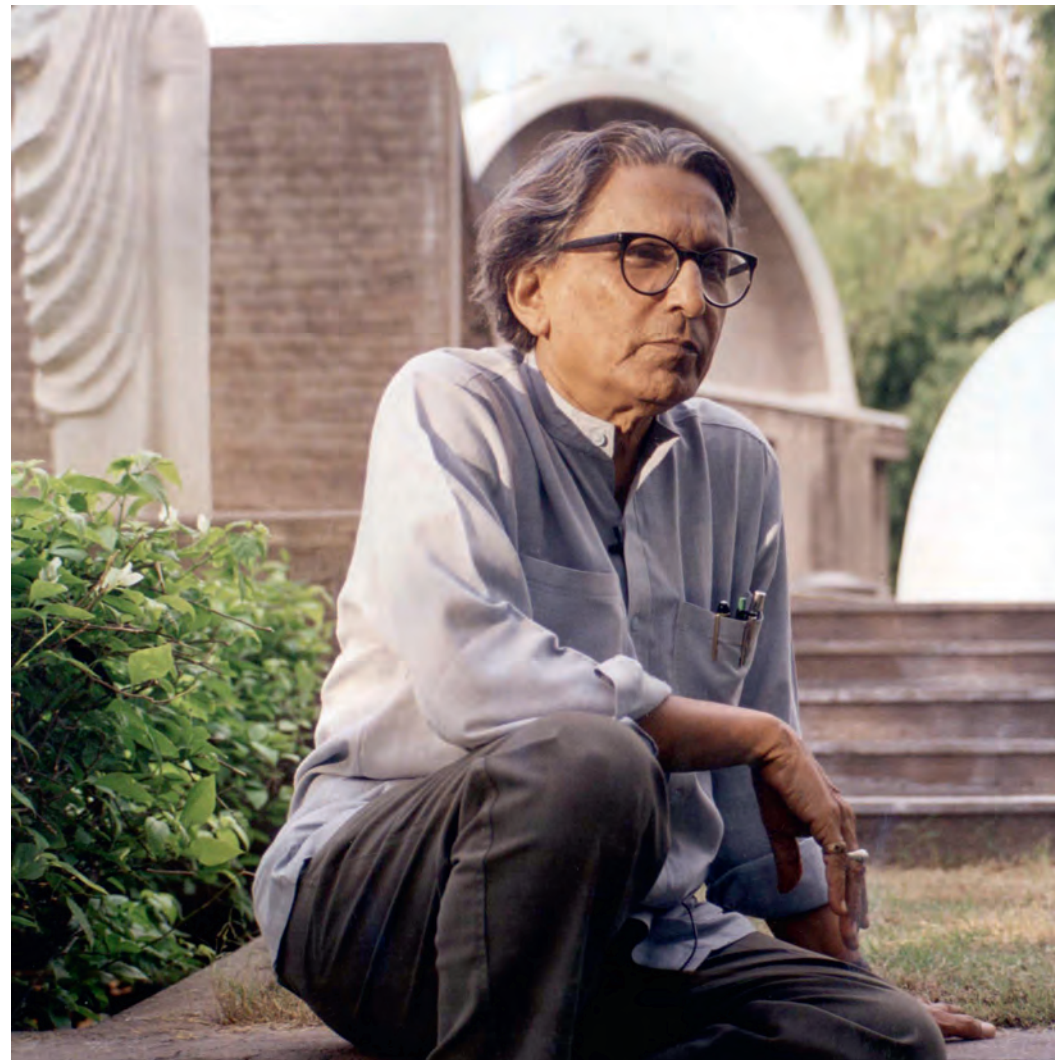
ACTIVITATEA CCA

- 78 Ianuarie - martie 2018

O POZĂ CÂT 1000 DE CUVINTE

PREMIUL PRITZKER 2018 BALKRISHNA DOSHI

autor: Daniela PUIA

Premiul Pritzker este acordat anual începând din 1979 și este considerat una dintre cele mai importante recunoașteri ale activității arhitecților. *Nobelul* arhitecturii, premiul care recunoaște și promovează valoarea complexă a operei unui arhitect este primul titlu care însoțește, pentru vecie, numele arhitectului care l-a câștigat, înaintea oricărui alte distincții obținute de acesta.

Premiul a fost acordat fără întreruperi timp de 39 de ani, iar principiile declarate pentru acordarea sa sunt consecvente: *se acordă unuia sau mai multor arhitecți în viață, a căror activitate se remarcă prin talent, viziune și devotament și care au adus contribuții semnificative umanității și mediului construit prin arta arhitecturii.* În general, premiul este acordat arhitecților cu o activitate complexă, de lungă durată și reprezentativă, cu o influență semnificativă în mediul profesional

și social-cultural la nivel mondial, dar apreciază în particular viziunile profunde și novatoare, perspectivele îndrăznețe, sensibilitatea și talentul, munca, devotamentul și implicarea arhitecților în soluționarea diverselor provocări contemporane, în special a celor sociale și de mediu, cu un caracter umanitar.

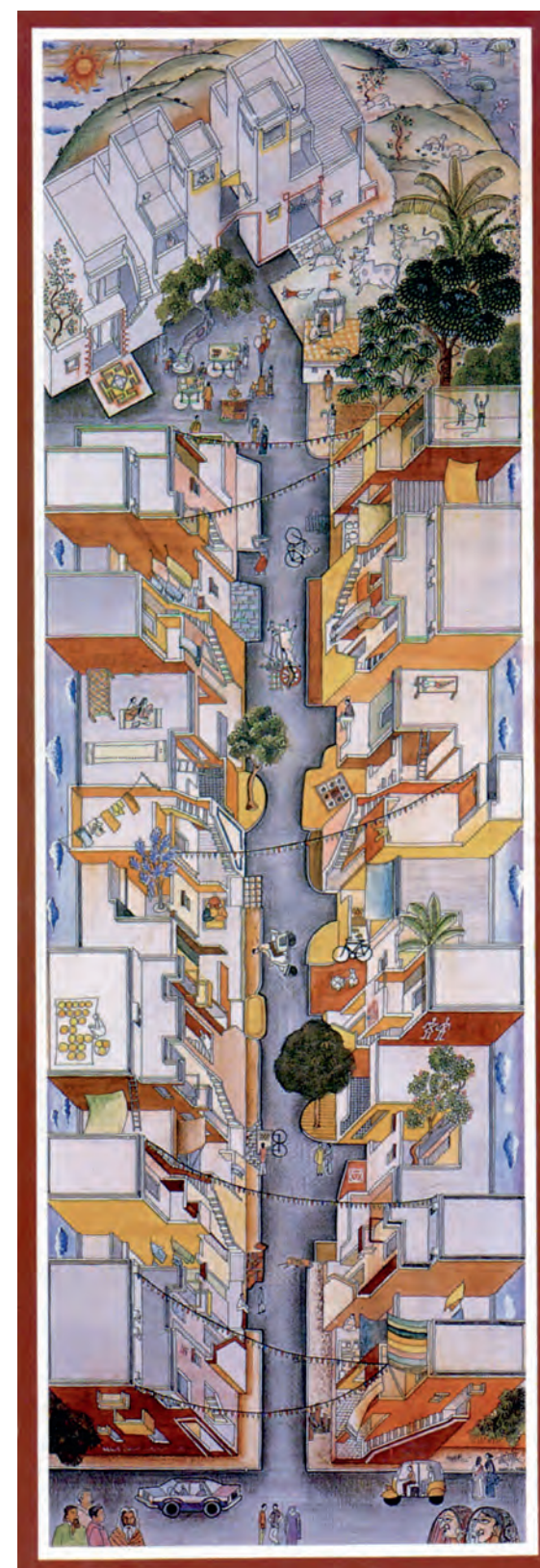
Galeria laureaților Premiului Pritzker este unul dintre repera arhitecturii contemporane și alături arhitecți precum Philip Johnson, I. M. Pei, Richard Meier, Kenzo Tange, Oscar Niemeyer, Frank Gehry, Aldo Rossi, Robert Venturi, Alvaro Siza, Tadao Ando, Renzo Piano, Rem Koolhaas, Zaha Hadid, Jean Nouvel, Peter Zumthor, Shigeru Ban, Frei Otto sau Alejandro Aravena.

Nominalizările sunt libere, fără criterii sau restricții, propunerile fiind analizate și evaluate în fiecare an de un juriu de prestigiu. Premierele sunt așteptate cu interes de un public mult mai larg decât cercul strict al profesioniștilor. Bineînțeles, premiile sunt pe cât de așteptate și apreciate, pe atât de chestionate și dezbătute. În fiecare an se fac presupuneri, sunt analizate premiile anterioare și chestionate criteriile juriului, iar după anunțul oficial este studiat și cântărit câștigătorul, comparat cu predecesorii și din nou sunt făcute previziuni pentru anul următor.

Până la urmă, el este premiul care evaluează calitățile, valorile, prioritățile, tendințele, impactul, potențialul... toate atributele arhitecturii contemporane, iar relevanța sa este direct proporțională cu interesul pe care îl stârnește în mediul profesional și deschiderea pe care o are către publicul larg.

Premiul Pritzker a revenit anul acesta arhitectului indian Balkrishna Doshi pentru întreaga sa activitate, desfășurată pe parcursul a mai bine de 60 de ani. Arhitect, urbanist și profesor, Doshi primește în 2018 premiul prin care îi sunt recunoscute calitățile arhitecturale excepționale ale celor peste 100 de proiecte realizate, devotamentul și implicarea în viața comunităților locale pentru care lucrează, influența sa ca profesor și exemplul deosebit pe care îl constituie pentru numeroase generații de studenți și profesioniști din întreaga lume.

Balkrishna Doshi s-a născut în Pune, India, în 1927 și a studiat arhitectura la Școala de Arhitectură din Bombay (Mumbai) începând din 1947. A avut ambiția și oportunitatea de a lucra cu doi maeștri ai arhitecturii secolului XX : Le Corbusier și Louis Kahn, care vor constitui modelele creației sale arhitecturale. Aceste modele vor fi îmbogățite treptat printr-o profundă înțelegere a tradiției arhitecturii indiene, a valorilor, dar și a problemelor și provocărilor locale. Arhitectura sa explorează relațiile dintre nevoile fundamentale ale vieții umane,

identitatea și înțelegerea culturii și tradițiilor în contextul locului și mediului înconjurător și prin prisma unui răspuns permanent contemporan dat modernității.

Din 1956, când deschide propriul său birou de arhitectură și până astăzi, Doshi a elaborat și realizat numeroase proiecte publice și private, construind printre altele instituții culturale și de învățământ, spații publice, galerii, locuințe sociale și reședințe private. Dintre acestea se remarcă:

Institutul de Indologie (Ahmedabad, India, 1980), proiectat pentru a adăposti manuscrise vechi, un centru de cercetare și un muzeu, reunește elementele unei construcții tradiționale indiene, reinterpretate din beton, într-un vocabular arhitectural modern. Pentru elaborarea acestui proiect, arhitectul a studiat locuințele tradiționale și viața călugărilor jainiști din India.

Centrul pentru planificarea mediului și tehnologie (Ahmedabad, India, 1966-2012), a fost destinat inițial doar Școlii de Arhitectură, dar s-a extins treptat pentru a include și scoli specializate de planificarea mediului, construcții, design interior și arte vizuale, precum și o galerie de expoziții. Extinderile succesive cu clădiri noi s-au făcut organic, într-o relație directă cu peisajul grădinilor care le adăpostesc și care asigură și interacțiunea între studenți și specialități.

Locuințe pentru Societatea de Asigurări (Ahmedabad, India, 1976), este un complex de locuințe organizate în sistem duplex cu terase. Destinate să adăpostească mai multe generații ale aceleiași familii și concepute ținând cont de nevoile mereu în schimbare ale membrilor familiei, aceste locuințe au fost prevăzute cu spații pentru posibile extinderi ulterioare.

Institutul Indian de Management, Bangalore (Bangalore, India, 1977-1992), inspirat din orașele și templele indiene labirintice, este o rețea de clădiri, curți și galerii în care vegetația pătrunde prin grădini și spații semi-acoperite, menite să disperseze forma clădirilor.

Studioul arhitectului, Sangath (Ahmedabad, India, 1980), este o structură parțial îngropată, integrată în peisajul locului printr-o succesiune coerentă de terase, suprafețe de apă, amenajări ale terenului și arce din beton care ies și se întorc în pământ. Spațiile interioare sunt personalizate prin forme și funcțiuni diferite, lumina jucând un rol important în definirea lor. Acesta este proiectul cel mai îndrăgit de Doshi, considerându-l un loc al studiului continuu în care înveți, te dezveți și reînveți permanent.

Locuințe sociale în Aranya (Indore, India, 1989) sunt un cartier nou proiectat pentru a răspunde nevoii de locuințe a unui oraș în creștere, ce adăpostește astăzi peste 80.000 de oameni, într-un sistem labirintic de case, curți și alei interioare care asigură o varietate de spații publice și semi-publique pentru locuitorii de toate vârstele. Particularitatea proiectului constă în flexibilitatea construcțiilor, menite să răspundă, individual și în ansamblu, cerințelor diferite și mereu în schimbare ale locuitorilor. Fiecărei familii îi este atribuit un lot pe care e construit doar nucleul casei, format din spațiile fixe pentru baie și bucătărie. Acest nucleu poate fi extins în timp, în funcție de nevoile și posibilitățile familiei, cu mai multe încăperi, terase, scări, verande, balcoane etc., folosind modele flexibile de distribuție spațială și asigurând o varietate a ansamblului și exprimând identitatea fiecărei familii. Doshi a realizat planul de ansamblu și primele locuințe ale cartierului. Proiectul locuințelor sociale din Aranya a câștigat Premiul Aga Khan pentru arhitectură (1993-1995).

#BiennaleArchitettura2018 Pavilionul Vaticanului

foto: Constantin GORCEA

Terunobu FUJIMORI - Japonia

La a 16-a ediție a Bienalei de Arhitectură de la Veneția participă 63 de pavilioane naționale. Cea mai așteptată este participarea, în premieră, a Vaticanului. Sfântul Scaun participă cu „Capelele Vaticanului”, o colecție de zece capele proiectate de arhitecți renumiți, din zece țări.

Cele zece capelele formează un traseu labirintic în pădurea de pe Insula San Giorgio Maggiore, având ca punct de pornire o reconstituire de către MAP Architects a „Capelei în pădure” (Woodland Chapel), realizată în 1920, la Stockholm, de arhitectul suedez Erik Gunnar Asplund.

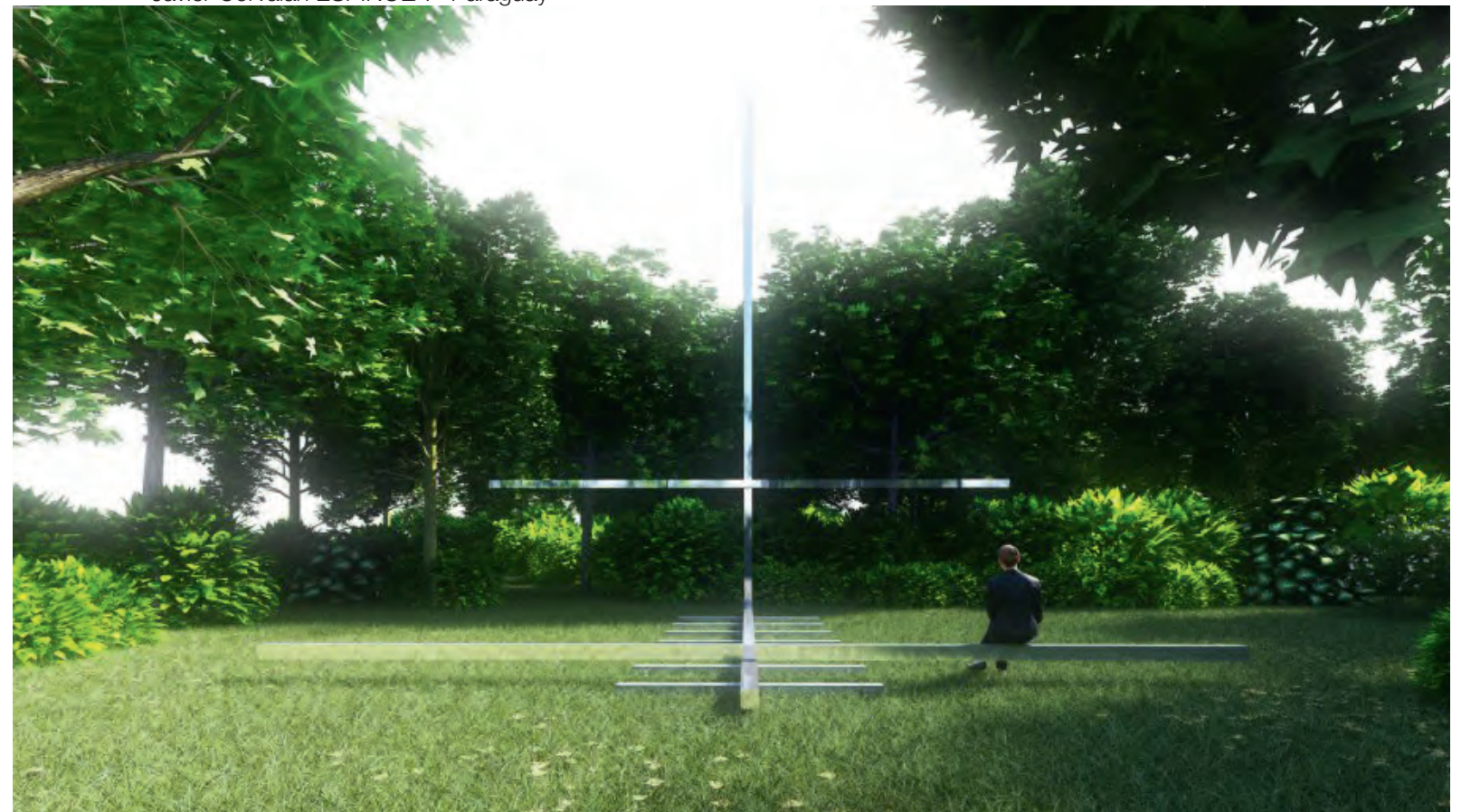
Fiecare capelă reprezintă, simbolic, una dintre cele zece porunci, interpretând în același timp în manieră proprie capela lui Asplund.

Erik Gunnar ASPLUND - Suedia

Javier Corvalan ESPINOLA - Paraguay

Carla JUACABA - Brazilia

Javier Corvalan ESPINOLA - Paraguay

Șingura cerință a fost ca spațiile să includă un altar și un tetrapod.
 În rest, arhitecții s-au bucurat de deplină libertate.

Se explorează modul în care capela poate exista ca o construcție izolată, eliberată de orice legătură cu o religie sau un spațiu religios anume, spune istoricul Francesco Dal Co, curatorul proiectului.

Norman FOSTER - Marea Britanie

Terunobu FUJIMORI - Japonia

Cei zece arhitecți invitați sunt Andrew D. Berman (Statele Unite), Francesco Cellini (Italia), Javier Corvalan Espinola (Paraguay), Flores & Prats (Spania), Norman Foster (Marea Britanie), Terunobu Fujimori (Japonia), Sean Godsell (Australia), Carla Juacaba (Brazilia), Smiljan Radic Clarke (Chile) și Eduardo Souto de Moura (Portugalia).

La finalul Bienalei, capelele vor fi demontate și montate în zone afectate de calamități din întreaga lume.

EUROPA
NOSTRA

2018 ANUL
EUROPEAN AL
PATRIMONIULUI
CULTURAL

LISTA CELOR MAI PERICLITATE 7 MONUMENTE ALE PATRIMONIULUI CULTURAL EUROPEAN

Plácido Domingo, președintele Europa Nostra: „Lista celor mai periclitate 7 monumente cuprinde comori rare ale patrimoniului cultural european, în pericol de a fi pierdute. Comunitățile locale, profund angajate în păstrarea acestor importante exemple ale patrimoniului nostru comun, au nevoie de sprijin european. Fac apel către toate părțile interesate, publice și private, la nivel local, regional, național și european, să își unească forțele pentru a asigura un viitor acestor monumente și situri”.

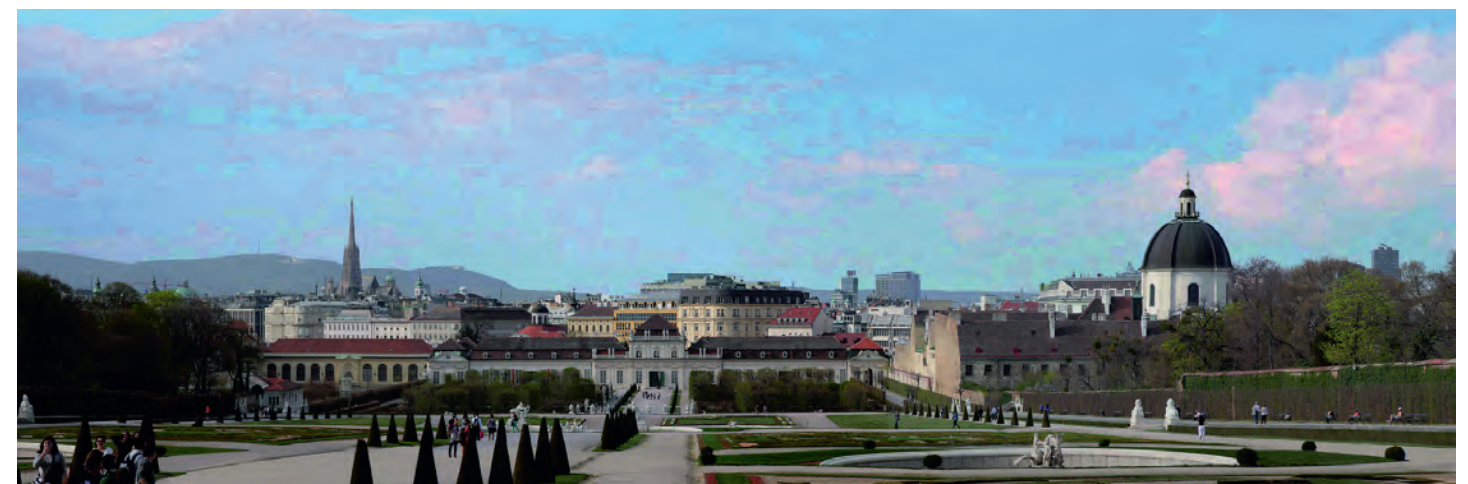
Monumentele amenințate cu dispariția.

1. Bisericile post-bizantine din Voskopoja și Vithkuqi, ALBANIA
Câteva biserici situate în sud-estul Albaniei sunt cele mai reprezentative monumente ecleziastice ale Balcanilor, din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea și capodopere ale stilului post-bizantin. Războiul, depopularea zonei, dezastrele naturale au afectat dramatic acest grup de 12 biserici. Abandonul, părăsirea și indiferența autorităților sunt pericolele care le amenință. Deși Biserica Sfântul George din Voskopoja a câștigat Premiul Europa Nostra în anul 2011 pentru calitatea conservării, astăzi este vandalizată și are nevoie de protecție urgentă.

Cele mai amenințate 7 monumente europene

2. Centrul istoric al Vienei, AUSTRIA

Centrul istoric al Vienei are o imensă semnificație pentru cultura și arhitectura europeană. În 2001, a fost înscris pe Lista Patrimoniului Mondial UNESCO. În 2012, s-a elaborat un proiect urban care prevede realizarea de clădiri turn în câteva puncte din zona Ringstrasse și extinderea și refacerea Hotelului Intercontinental, afectând faimoasa vedere asupra orașului din Palatul Belvedere și Grădini. În 2014, Consiliul Vienei a aprobat Planul de Urbanism. Construcțiile afectează caracterul urban al zonei, linia acoperișurilor și morfologia Centrului istoric. Dialogul eșuat cu Primăria Vienei a determinat Comitetul Patrimoniului Mondial să proclame Centrul Vienei „în pericol”.

2018
ANUL EUROPEAN
AL PATRIMONIULUI
CULTURAL
#EuropeForCulture

3. Monumentul Buzludzha, BULGARIA

Amplasat în munții din inima Bulgariei, monumentul Buzludzha este un exemplu impunător de arhitectură modernă a secolului al XX-lea, realizat în 1981 ca sediu al Partidului Comunist Bulgar (care a funcționat în clădire timp de 8 ani). După căderea comunismului, clădirea a fost abandonată și de atunci este ținta jafurilor, furturilor, vandalizărilor și vicisitudinilor vremii. Finisajele, mozaicurile și iconografia puternică a construcției Brutaliste au fost grav afectate. Autoritățile nu au făcut nimic pentru a proteja construcția. Cazul atrage un interes internațional crescut deoarece ar putea deveni un exemplu de protecție a multor clădiri similare din Europa de Est. Conservarea și găsirea unor soluții pe termen lung pentru salvarea clădirii sunt țintele acestui proiect.

4. Schitul și Mănăstirea David Gareji, GEORGIA

Localizate în estul Georgiei, pe un platou semideșertic din vecinătatea Azerbaidjanului, monumentele datează din secolul al VI-lea și cuprinde 22 de mănăstiri din piatră și peste 5.000 de sanctuare. Combinația de arhitectură din piatră, ziduri medievale, arheologie preistorică și situri paleontologice fac din ansamblu o capodoperă de cultură georgiană care se confruntă cu pericolul degradării ireversibile. Principala problemă o constituie dezintegrarea rocilor. Bisericile suferă degradări structurale extreme. Prăbușirea amenință și pictura murală. Ansamblul funcționează încă.

5. Orfelinatul grec de pe Insula Prinților, TURCIA

Este vorba despre cea mai mare construcție din lemn din Europa și a doua din lume, construită în 1899 pe baza proiectului arhitectului francez Alexandre Vallaury. Fermele din lemn și stâlpii din lemn din holul central sunt sculptați artistic și decorativ, iar plafoanele sunt ornate cu profilaturi prețioase. Clădirea a funcționat până în 1964. De atunci, structura a fost abandonată, s-a deteriorat și a fost afectată de un incendiu în 1980. Clădirea este grav afectată de condițiile climatice și învelitoarea s-a prăbușit parțial.

6. Fabrica de Gheață din Grimsby, MAREA BRITANIE

Este cea mai veche fabrică de gheață din Anglia, concepută de inginerul W. F. Cott. Construcția datează din perioada 1900 și este listată ca monument industrial cu arhitectură din cărămidă aparentă. Ansamblul este, probabil, cel mai elocvent martor al celui mai important port de pescari de la începutul secolului al XX-lea. Fabrica se află într-o stare de declin de la închiderea sa, în 1990. Învelitoarea este grav afectată și permite ploii să inunde interiorul, multe elemente de metal structurale au fost furate, ca și instalația electrică. Mai mult, au apărut multe amenințări de demolare deoarece clădirea este proprietate privată.

7. Cazinoul din Constanța, ROMÂNIA

Reper simbolic al orașului Constanța și al litoralului românesc, Cazinoul este un monument impresionant și super-cunoscut, dar abandonat și degradat. A fost inaugurat în 1910. De mai bine de un secol, străjuiește faleza și promenada orașului. Proiectul clădirii a fost realizat de arhitectul româno-elvețian Daniel Renard, care a ales stilul Art Nouveau pentru a conferi construcției monumentalitate și eleganță. Atât silueta, volumul cât și interioarele decorate cu fast au un farmec aparte și păstrează memoria unei epoci de mult trecute.

Cazinoul este nefolosit și neîntreținut de la începutul anilor 2000 și degradarea generală a construcției avansează zi de zi. Încercările de finanțare adecvată a restaurării și reabilitării au eșuat în contextul trecerii alternative a imobilului din proprietatea municipiului Constanța în cea a altor instituții publice. Încrezătoare în valoarea și potențialul cultural al monumentului, la începutul anului 2018, Asociația ARCHÉ a demarat un proiect (Casino Rush) dedicat salvării Cazinoului din Constanța și a prezentat monumentul organizației Europa Nostra, în vederea înscrierii sale în Lista celor mai periclitare situri din Europa.

„Patrimoniul nu mai trebuie privit ca o povară ce absoarbe resurse, ci ca o resursă care, folosită în interesul și cu ajutorul comunității, contribuie decisiv la coeziunea socială, dezvoltarea economică, implicarea și crearea de roluri comune și complementare în păstrarea moștenirii noastre culturale.” (Asociația ARCHÉ)

Eforturile asociației au fost concludente: în 15 martie 2018, Europa Nostra înscrie Cazinoul din Constanța pe „Lista celor mai periclitare 7 situri de patrimoniu din Europa”, oferind monumentului o nouă șansă. Alături de Cazinou, pe listă au fost înscrise și Bisericele post-bizantine din Voskojja și Vithkuqi (Albania), Centrul istoric al Vienei (Austria), Monumentul Buzludzha (Bulgaria); Complexul de mănăstiri David Gareja (Georgia); Orfelinatul grec Prinkipo din Insulele Principilor (Turcia); Fabrica de gheață Grimsby (Marea Britanie). Criteriile pentru selectarea Cazinoului din Constanța au fost: valoarea sa istorică și arhitecturală, starea de degradare și pericolul iminent în care se află, dar și implicarea organizațiilor și instituțiilor locale și impactul său la nivelul comunității.

Radu Cornescu
Cazinoul din Constanța - scurtă istorie în imagini
Editura Boldăș, 2015 [2011]

Albumul realizat de arhitectul Radu Cornescu reunește un număr impresionant de imagini și documente despre istoria, construcția și viața Cazinoului din Constanța. Bazat, în primul rând, pe colecția autorului, albumul este povestea ilustrată de peste un secol a clădirii: lucrările inițiale de construcție, primele evenimente mondene, vremurile grele ale Primului Război Mondial când a adăpostit spitalul de campanie al Crucii Roșii, serbările oficiale din perioada interbelică, reamenajările din perioada comunistă și situația sa actuală. Fotografiiile sunt însoțite de documente și desene ce oferă informații despre proiectului inițial al Cazinoului, precum și despre reparațiile și amenajările ulterioare.

Dacă, pentru publicul larg, albumul constituie o călătorie incitantă și romantică în timp prin viața fascinantă a orașului, trezind amintiri și nostalgii, pentru arhitecți, el este o sursă de valoroase informații despre arhitectura monumentului care, în contextul stării sale actuale, întărește speranța și șansele unei viitoare reabilitări.

CLUB A LA 50 DE ANI

autor: Dan COMA

UN AN MIRIFIC - 1968

Anul acesta se împlinesc 50 de ani de la acel foarte interesant an, 1968, când studenții din multe țări au protestat față de războaiele existente la acel moment, față de problemele capitalismului, față de excesele unui mercantilism și ale unui raționalism care excludea emoția, simpatia, dragostea.

A fost un an exemplar.

Da, a fost un an al revoltelor, dar aceste revolte au dat speranță, a fost într-adevăr un fel de primăvara a spiritului uman.

Tot atunci s-a născut și Club A, în București, clubul arhitecturii.

A fost un moment inspirat. Acum câteva zile, în cadrul omagierii de la UAR, am devenit nostalgic și întrebător contemplând imagini cu viața de atunci a Clubului A...

Ce s-a întâmplat cu idealismul acelor ani?

Azi suntem mai izolați, mai segregati și mult mai lipsiți de exuberanță decât atunci.

Ceva parcă s-a prăbușit... ceva parcă a murit.

E trist... Club A nu mai e ce a fost, nici noi nu mai suntem ce am fost.

De ce?

Tot cam atunci, Architectural Association făcea furori la Londra prin nonconformismul său violent. Conducătorul de atunci al școlii, Alvin Boyarsky, a provocat și în această școală celebră o renaștere, o primăvară... atunci și acolo s-au format Zaha Hadid, Rem Koolhaas, Steven Holl, Bernard Tschumi etc. A fost o epocă minunată, pentru că a avut curajul nonconformismului. E suficient să citim cum descrie Rem Koolhaas acea perioadă ca să înțelegem că așa a fost.

Dar unde suntem noi azi?

Mi-e teama că nonconformismul s-a topit. Am devenit convenționali și bătrâni. Studenții sunt pregătiti „pentru piață”, de parcă a fi arhitect, azi, înseamnă să fii o marfă și nimic mai mult. Nu mai avem curajul experimentului. Suntem dominați de note, bani și de frică. Studenții lucrează pentru note, fiindcă notele influențează situația lor financiară, iar notele și banii generează frică, acea frică prin care este ucisă creativitatea autentică.

Nu mai avem curajul adevărului. Și suntem segregati, urmărindu-ne interesele private.

Da, suntem segregati încă de la intrarea în școală, de cele două lifturi care îi despart, în mod categoric, pe studenți de profesori. Ne-am dori să fim o mare familie, dar cum să fim o familie în

situația asta? Nu cred că există vreo familie în lume în care părinții să evite să folosească ascensorul folosit de copiii lor. Care este cauza acestei segregări?

Acel mirific an 1968 e departe. Am lăsat spiritul patriarhal și bătrânicos să ne domine. Iată că după o „Casă a Poporului” tragică, noi construim azi o „Catedrală a Neamului” la fel de tragică. Bineînțeles că cele două cuvinte „Poporului” și „Neamului” sunt niște demagogii triste. Acel zid în jurul acestor clădiri ar trebui să rămână acolo, chiar și mai înalt și mai gros, să exprime ce se întâmplă acolo, fiindcă în acel loc sunt două expresii arhitectonice aberante ale unei megalomanii care merită să fie izolată, închisă în propria sa vanitate mincinoasă.

Vă propun să reflectăm cu seriozitate la ce se întâmplă cu noi. Să ne întrebăm de ce Club A nu mai este cum a fost, de ce ne lăsăm dominați de individualism și mercantilism, de ce idealurile noastre s-au sfărâmat, de ce nu mai avem curajul de a ne uni, de a doborî false ierarhii și pretențioase segregări.

În curând o să fie vreme frumoasă din nou.

Vă invit la o RENAȘTERE care să o acompanieze pe cea a naturii. Va mulțumesc și vă rog să mă iertați că am nostalgia unui mai bine fără care mi-e greu să trăiesc.

De vorbă cu MAC POPESCU

CLUB A - tradiție englezească cu soartă românească

Daniela Lungu: În martie 1969 a plecat la drum un proiect nonconformist pentru vremurile acelea. Anul 1969 are o aură aparte în istoria omenirii: Neil Armstrong a pășit pe lună, tinerii hipioți au protestat față de războiul din Vietnam prin festivalul Woodstock, Richard Nixon a vizitat România și un tânăr student-arhitect, Mac Popescu, a pus la cale un club exclusivist, după un model englezesc, numit Club A.

Mac Popescu: Ideea s-a născut în 1967, când am vizitat câteva cluburi de acest tip în Polonia. Când m-am întors, am lansat un manifest, primul manifest al Clubului A. Îi informam pe studenții de la Arhitectură că trebuie să avem un Club, în care să ne întâlnim, să discutăm și să petrecem. Visam ca locul acesta să poată fi moștenit din generație în generație și să rămână în familie, familia studenților de la Arhitectură, precum cluburile englezești...

(Februarie 2013, Autor: Daniela Lungu; online „Contemporanul”)

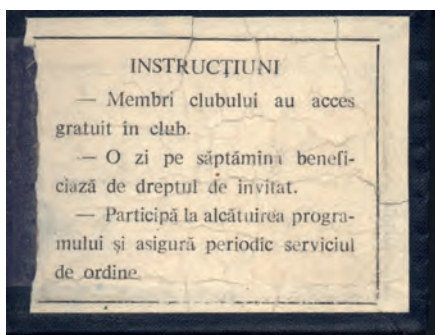

foto: Răzvan HATEA

Eu am vrut să „fac” ceva, nu să „ajung” cineva

Ileana Murgescu: Când ai intrat la Arhitectură aveai vârsta asistenților tăi.

Mac Popescu: Păi, ăsta a fost tot șpilul, aici a fost tot motorul. Dacă am așteptat 9 ani să intru, atunci mi-am zis că trebuie să-mi fac simțită prezența. Am tot spus că am revenit la prima dragoste, dar în ce fel o dovedisem? Nu-i suficient să iubești, trebuie să-ți și faci simțită dragostea. În primii ani, făceam grafică. Am participat la expoziții republicane, am luat și premii. Afișul U.A. eu l-am făcut, după ce am câștigat concursul.

Ileana Murgescu: Lasă afișul. S-au întâmplat multe pentru studenții-arhitecți într-un timp în care...

Mac Popescu: Între timp, îmi verificam forța, puterea de influență asupra colegilor, cu mărunțișuri: un carnaval, un revelion, lucruri care intraseră în tradiția școlii, dar noi le-am dat o altă scară, o altă anvergură. Era pe vremea când Balurile de la Arhitectură erau evenimente bucureștene. Eu mă puneam la încercare, pentru că, să știi, de unul singur nu faci nimic! Am avut mereu mulți oameni în jur, i-am mobilizat pe ceilalți, am colaborat în tot ce-am făcut cu oameni de nădejde, entuziaști, am încercat să creez la Arhitectură atmosfera de echipă, fără de care meseria asta își pierde și farmecul, și eficiența. Era perioada redeșteptării vocațiilor, a entuziasmelor, a elanurilor. Am dat peste colegi gata să stea de dimineață până seara în facultate și la treabă, dar și de

foto: Răzvan HATEA

drag. Nelu Popa făcuse turul Europei pe bicicletă, eu venisem dintr-o excursie în Polonia cu Uniunea.

Eram puși pe treabă și pe distrat. Ne-a venit ideea cu CLUB A. Exista un club la Casa de Cultură a Studenților, ideea plutea în aer, dar primii care și-au făcut club propriu noi am fost. Până să căpătăm fonduri, am adunat de la studenți 35.000 lei! Am găsit depozitul ăsta de legume, o hrubă, am vânat șobolanii și am curățat mizeria, l-am proiectat, am câștigat de partea noastră studenții, dar și părinții care ne puteau ajuta și așa, după un an și jumătate în care unii își pierduseră răbdarea și speranța, s-a deschis CLUB A. A fost un eveniment, nu «în familie», ci «în Capitală».

De fapt, asta am făcut eu: am dat anvergură unor inițiative care sufereau de «piticism». Am dat acțiunilor studențești scara și forța de care începuse să se bucure asociația studenților.

Ileana Murgescu: De ce crezi că astăzi clubul și-a pierdut magia, puterea de atracție?

Mac Popescu: Clubul, pe atunci, făcea parte din A.S., iar noi, A.S.-ul, făcusem casa și trei luni încheiate ne gândisem cum să funcționeze. Noi «am vegheat» clubul și, de fapt, asta contează.

Ileana Murgescu: La aniversarea de 10 ani, CLUB A arăta la fel ca la inaugurare. Căratul molozului, pusul cărămizii peste cărămidă creează o stare de entuziasm colectiv, în timp ce venitul la de-a gata...

Mac Popescu: Cine-i împiedică pe studenții de azi să facă un CLUB A după placul lor? Să se zbată, să facă proiecte, chiar și

foto: Răzvan HATEA

Cu Ana Vasilache - autoarea siglei Club A

foto: Răzvan HATEA

Cu Mirel Leventer - CINECLUB A

Florian Pitiș - o prezență familiară și dorită

proiecte trăsnete, să găsească formule de distrat, de lucrat, de afirmat, adecvate perioadei actuale. Pe vremea mea, astea erau noutatea, modul de afirmare. Tot noi am simțit, primii, interesul pentru muzica folk.

„Festivalul CLUBULUI A” în '69 a adus muzica folk pentru prima oară pe scena Sălii Palatului. A însemnat și asta mobilizare de forțe, de entuziasm; zeci de studenți au pregătit festivalurile zi și noapte. Anul trecut am stat și eu la masa juriului. Pe vremea primului festival eram în fruntea Asociației Studenților de la Arhitectură.

Ileana Murgescu: Unii îți reproșează o dorință de afirmare prea năvalnică.

Mac Popescu: E foarte bine c-o spui. Dar să știi că nu-i adevărat. Eu am vrut să „fac” ceva, nu să „ajung” cineva. Îi urăsc pe cei care își pun ca obiective funcții și posturi. Cine nu are un program, cine nu are proiecte, cine nu vrea morțiș să „vadă vise”, n-are ce să caute în posturi de conducere. În privința asta, sunt un profesionist, nu-mi pierd timpul degeaba. Am încercat să creez în Arhitectură un climat de echipă! Am vrut să nu trec prin școală degeaba, am vrut să ne cunoască lumea pentru că avem motive de mândrie. Noi, arhitecții, știm să facem multe, suntem muncitori, avem idei, nu știm să le fructificăm. Asta e greșeala. Nu știm să ne batem pentru ele. Din cauza asta trebuie să fim uniți, să fim o echipă. Cred în ideea de „breaslă”, de „comunitate”, cred în meseria asta și în oamenii care o fac. Știu că mulți mă acuză că vreau să ies în față. Vreau să ieșim cu toții în față! Și o să fiu întotdeauna incomod pentru cei pasivi, pentru cei cărora le place măcinatul în gol și rutina. Ți se pare incorect și megaloman?

(revista ARHITECTURA nr. 1/ 1981)

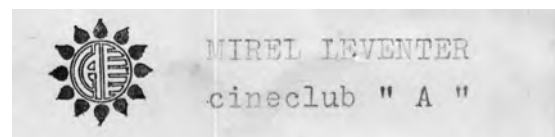
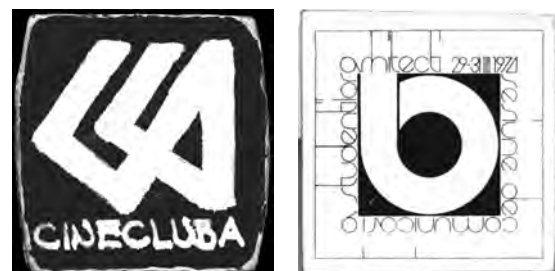

foto: Răzvan HATEA

Doru Stănculescu și Sorin Minghiat - muzicieni arhitecți

Fără cultură nu ai ce să cauți în profesia asta!

Ileana TUREANU: Ce se întâmplă cu spiritul de echipă al arhitecților?

Mac Popescu: Am sentimentul că, în condițiile economiei de piață, ideea de echipă se poate pierde. Ideea de patron implică o „ierarhie”, o structură piramidală care nu mai are a face cu spiritul de echipă. În vremurile trecute, „echipa” era formula pentru a rezista în arhitectură.

Dar tot economia de piață o să ne oblige să ne regroupăm, să apară birouri mai mari de arhitectură. Marile investiții vor impune mari birouri, iar „fărămițați” nu putem face față concurenței europene!

Ileana TUREANU: De mai bine de 20 de ani ai condus UAUIM din funcțiile de decan, pro-rector, rector, președinte. Asta te face, parțial, „vinovat” pentru calitatea absolvenților.

Mac Popescu: Să știi că lipsa de respect nu se învață în școală! Poate, se moștenește sau, poate, reprezintă o formă de adaptare la vremurile pe care le trăim.

Eu cred că nu trebuie date lecții de moralitate în facultate. Pentru mine, cultura profesională înseamnă, implicit, și moralitate! Nu poți să calci în picioare valori, dacă ai învățat, dacă ai studiat marea arhitectură. Cultura îți dă o scară a valorilor. Cultura îți dă dimensiunea rolului și locului arhitectului. Cultura alimentează talentul și creația. Nu toți arhitecții au har, dar fără cultură nu ai ce să cauți în profesiunea asta!

Numai niște analfabeți pot să masacreze clădirile și orașele! Eu am crezut în arhitecți și în arhitectură ca profesie vocațională. Eu am impus oameni cu talent!

Ileana TUREANU: Arhitecții români - ca breaslă - sunt, astăzi, „puși la zid” pentru dezvoltarea haotică a orașelor. Suntem în plină campanie de denigrare a profesiei.

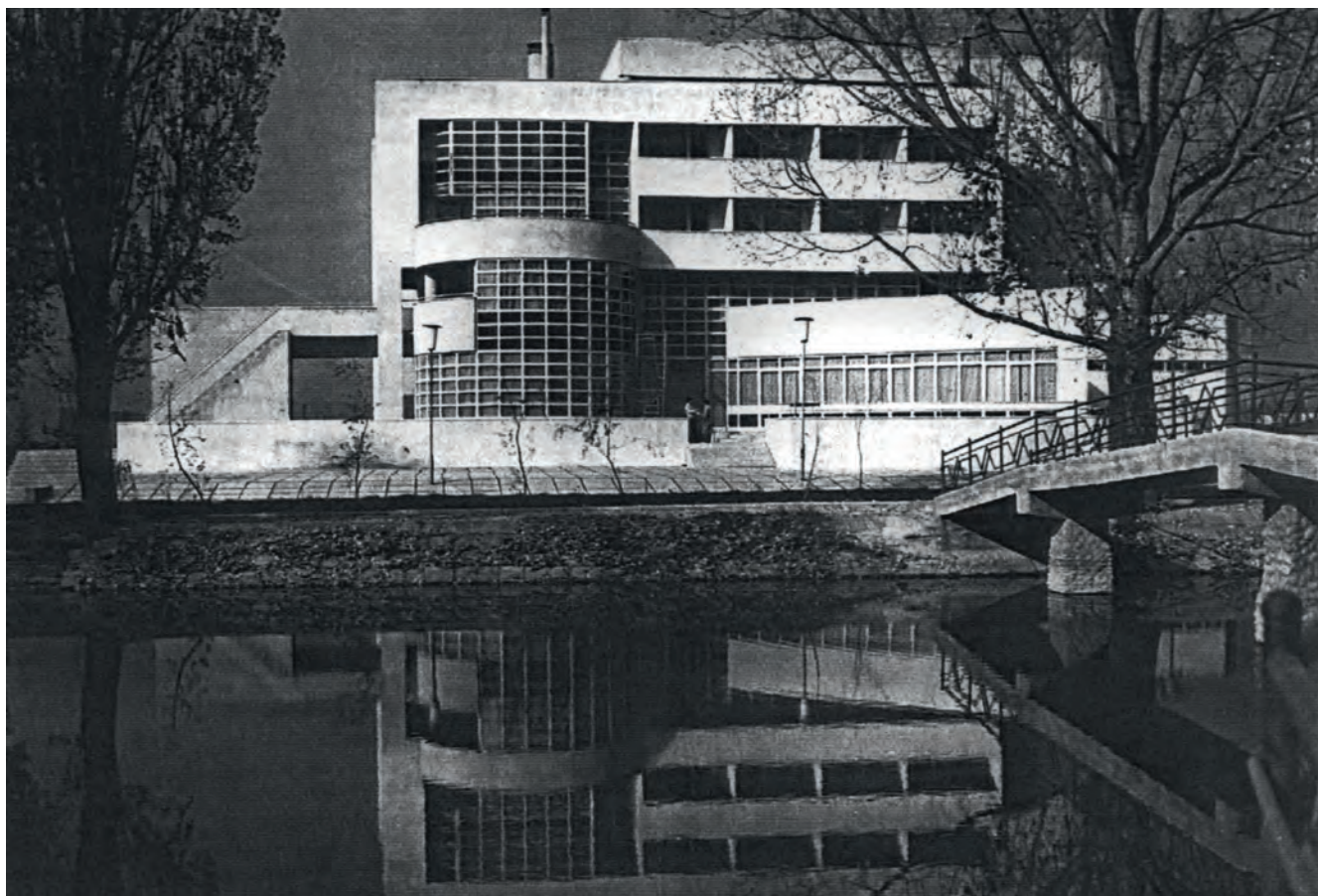
Mac Popescu: Unii sunt mai abili și se ascund în spatele arhitecților. Pe de altă parte, trebuie să recunoaștem, arhitectura și arhitecții n-au suportat, ușor, impactul cu mecanismele de piață sau au făcut-o mult mai târziu. Arhitectura noastră a pierdut valorile tradiționale și nu stăpânește, încă, tehnologia modernă. Mă afectează NEPRICEPEREA cu care sunt construite casele noi. Este o explozie de case recent ridicate, în toată țara, făcute de meșteri improvizați care habar nu au secretele meșteșugului. S-au pierdut meșteșugurile. Casele sunt la fel de urâte peste tot, de la București la Oradea și până la Târgu Jiu.

Ileana TUREANU: Revenim la morala arhitecților?

Mac Popescu: Îmi aduc aminte de un interviu al lui Corbusier, cu puțin timp înainte de sfârșit. Spunea: „La vârsta mea, morala se poate rezuma astfel: în viață trebuie să faci ceva!”. M-am condus după acest concept obsesiv: să las urme pe unde trec!

Aș completa: trebuie să faci ceva, în modestie, precizie. Singura atmosferă pentru creația artistică este regularitatea, modestia, continuitatea, perseverența.

Există multă incultură, există multă lipsă de moralitate. Există excepții. Există arhitecți care au lucrări deosebite. Sunt câteva construcții bine făcute de Dorin Ștefan. Și din generația mai tânără i-aș aminti pe: Costi Ciurea, Hârjan, Stanciu, Perju, Nemeș sau câțiva arhitecți din Timișoara: Gaivoronschi, Andreescu, Mihăilescu, câțiva arhitecți din Cluj, Iași, avem câteva construcții pe care putem să le arătăm cu fruntea sus.

CLUB A
LA 50 DE ANI

MAC ȘI CLUB A

autor: Mariana EFTENIE
foto: Răzvan HATEA

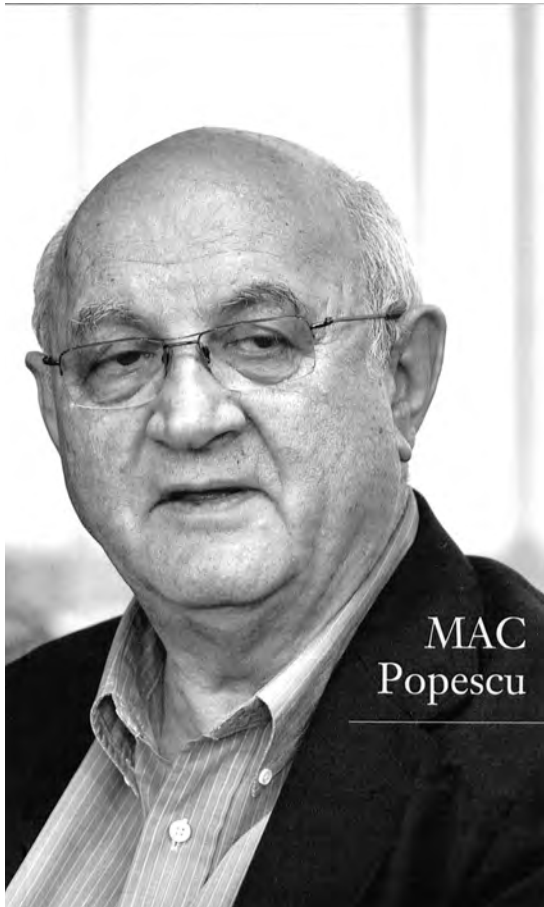

În fața biografiei sale și cunoscându-l pe MAC, este greu să scrii despre Omul, Arhitectul și Profesorul Emil Barbu Popescu, despre Mac, păstrând o obiectivitate rece. Dorind să abordezi diferite aspecte, esențiale pentru biografia sa și, în orice caz, la fel de importante fiecare, descoperi că personalitatea sa, precum și devenirea în timp pot fi asemănați unui caleidoscop. Pe de o parte, fiecare imagine are propria sa identitate; pe de altă parte, din suprapunerea, intersectarea, cursivitatea multor imagini rezultă un întreg.

Astfel, să vorbești despre Mac și Școala de Arhitectură; despre prezența sa notabilă în realizările de referință în Arhitectură; despre Club A, despre fotbal și echipa Sportul Studentesc - cu referire exclusivă la unul dintre aceste aspecte - presupune, invariabil, nevoia de a înțelege legătura dintre acestea; modul în care fiecare dintre ele se „așază” în biografia sa.

Fundamentul? „Determinarea și încăpățânarea de a termina tot ce a început” - o declarație de credință.

Trebuie însă adăugat: inventivitate, imaginație, curaj, o extraordinară vocație de a mobiliza și aduna în jurul său - pentru o idee - oameni în care a crezut și care, la rândul lor, l-au urmat fără rezerve. Și cum putea fi altfel, când ideile sale s-au „construit” pe respect pentru profesiunea de arhitect și pentru Arhitectură, ca vocație nobilă în arealul profesiunilor.

Sub acest auspiciu, Club A a apărut în mod firesc - dacă îi dăm ascultare lui Mac. Student fiind, i-a încolțit în minte ideea unui club al studenților, dar care să fie „un club cu apartenență și care să creeze o identitate culturală”. Cu alte cuvinte, după cum afirmă, a dorit să creeze „o instituție benevolă, cu sprijinul studenților-arhitecți, agreeată de aceștia și care să-i reprezinte. Să fie o comunitate aparte și specială, s-ar putea spune, deoarece în acei ani, '67-'68, studenții de la Arhitectură chiar reprezentau o „elită” recunoscută în arealul academic. Or, mobilizarea, în acest context și în sensul realizării unui Club al lor, a fost entuziastă și exclusivă. De la designul și realizarea mobilierului - gândit de Mac, la afișele - creații în exemplare unice ale unor studenți talentați; la iarba încolțită și verde mereu (prin înlocuire periodică a celei ofilite) care a fost gândită ca un simbol/mesaj extrem de sensibil - apel la respect și discreție pentru/și în acel loc.

Fără nicio tutelă profesorală - singurul cadru didactic fiind Mac - devenit din student asistent, Club A a funcționat, existat de-a lungul vremii și a devenit un reper de referință culturală printr-o structură alcătuită pe principiul atașamentului față de valorile Clubului. Un club exclusivist, în care nu aveau acces cei al căror comportament nu era în concordanță cu exigențele impuse (chiar dacă erau studenți de la Arhitectură); cu atât mai puțin cei din alte facultăți. O exigență flexibilă însă. Criteriul de acceptare fiind cel

Cu Anka Borgovan - o mare doamnă a arhitecturii

Cu dna prof. dr. arh. Mariana Eftenie

foto: Vlad EFTENIE

al calității comportamentului, al afinității față de activitățile și mesajul cultural ale Clubului.

În aceste condiții, în mod firesc, Club A a devenit un „loc” privilegiat și select, în care doreau să se manifeste și erau invitate personalități culturale, mai puțin convenționale în raport cu constrângerile vremii sau personalități de referință ale epocii. Lionel Hampton a fost în Club A; Johnny Răducanu, Harry Tavitian, precum și formații beat și folk, două curente muzicale foarte la modă în acea perioadă. Actori și cântăreți la început de carieră și-au făcut „intrarea” în lumea muzicală și culturală a vremii la Club A. Totul era organizat astfel încât în fiecare zi a săptămânii exista un program-cadru consacrat, iar cei care se ocupau dădeau dovadă de multă inventivitate, inițiativă și entuziasm. De altfel, așa cum s-a mai menționat, acestea au fost reperele principale care au caracterizat Club A, iar rolul asumat de Mac a fost cel al unui catalizator, generator de energii pozitive, dinamice, vizionare și curajoase.

Putem eluda festivalurile de muzica folk, gândite ca o necesitate, o prelungire, o „ieșire din matcă” a activității Clubului A la nivel național, în accepțiunea plină de modestie a lui Mac? Sună ca și cum ar spune: „Nu aveam încotro, asta era situația, ce era să facem?”. Tipic pentru modul în care Mac a construit și construiește, aparent fără efort, ceea ce pe alții i-ar speria definitiv.

Club A va împlini anul viitor o jumătate de secol. Rămâne însă o chestiune strict temporală, deoarece în mințile, gândurile, emoțiile și experiențele unora dintre noi, care am avut privilegiul de a fi fost părtași și contemporani cu acesta de la înființare sau care, ca studenți-arhitecți doar l-am frecventat, reprezintă o parte din viața noastră. O parte frumoasă, de care ne amintim cu bucurie și entuziasm, anulând timpul și trecerea lui. Iar din această bucurie, evidența ne-o arată, nu poate lipsi Mac!

Cu Călin Irimescu - de la început

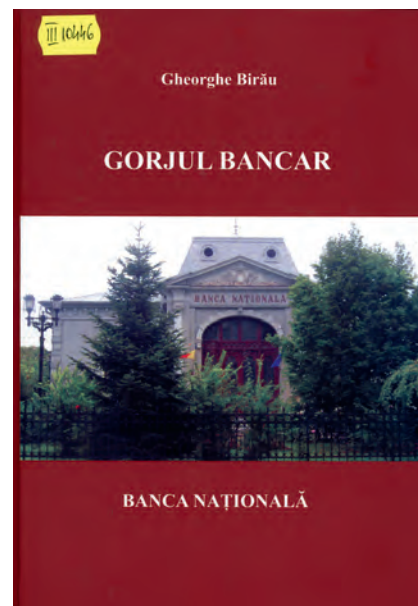
Cu Tomnița Florescu - de la început

DONAȚIA DE CARTE A BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

În luna februarie, guvernatorul BNR, dl Mugur ISĂRESCU, a donat Bibliotecii UAR o serie de publicații inițiate și publicate de BNR

Birău, Gheorghe. Gorjul Bancar: Vol. I: Banca Națională. Ediția a II-a revizuită și adăugită. București: Oscar Print, 2010

Gherghinescu, Gheorghe. Banca Națională a României - Sucursala Craiova. Băncile în „Cetatea Băniei”: Vol. I.: Evoluții istorice până la Primul Război Mondial. București: Oscar Print, 2015

Noica, Nicolae Ștefan. Ion I. C. Brătianu, inginer constructor și om de stat. București: Vreemia, 2017

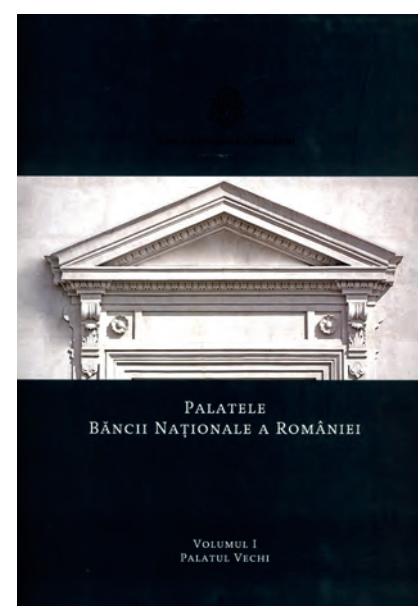
Țurlea, Cristina. Banca Națională a României: cronică restaurării Palatului vechi = National Bank of Romania: chronicle of the Old Palace restoration. București: Cadmos, 2010

Restaurarea Palatului Chrissoveloni. Sucursala Municipiului București. București: Meronia, 2015

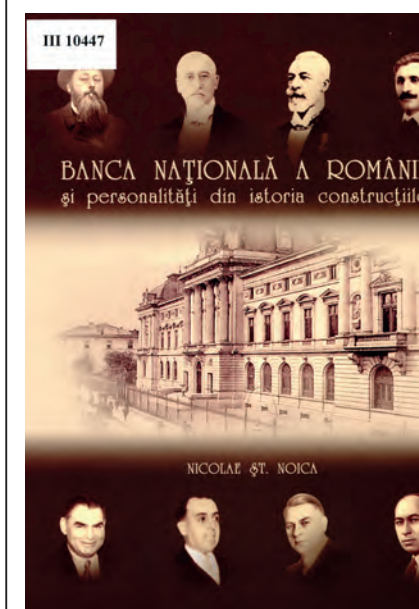
Lascu, Nicolae. Banca Națională a României și arhitectura. București: Editura Enciclopedică, 2006

Palatele Băncii Naționale a României: Vol. I: Palatul Vechi. București: Banca Națională a României, 2012

Ion, Narcis Dorin. Elitele și arhitectura rezidențială în Țările Române (Sec. XIX-XX). București: Oscar Print, 2011

Noica, Nicolae Șt. Banca Națională a României și personalități din istoria construcțiilor. București: Mașina de scris, 2006

Țurlea, Cristina. Centrul istoric financiar-bancar al Bucureștilor. București: Cadmos, 2011

**DONAȚIA DE CARTE
A BĂNCII NAȚIONALE
A ROMÂNIEI**

autor: **Olimpia SULTANA**

„ELITELE ȘI ARHITECTURA REZIDENȚIALĂ ÎN ȚĂRILE ROMÂNE’ (SEC. XIX-XX)” Narcis Dorin Ion

Lucrarea evidențiază o lume care s-a dus și o stare de spirit a elitei care a edificat-o. Este unicat în literatura română de specialitate.

Autorul urmărește două importante demonstrații: prima - evoluția spre modernitate a boierimii din Țările Române, prin intermediul gusturilor și opțiunilor pentru un anumit mod și stil de viață încadrat în locuința-reședință; secunda - opțiunea europeană a elitelor românești, atente la moda, gusturile și trendul societății occidentale, pe care le-a preluat și adecvat, naturalizându-le în sinteze de reală performanță.

Cele peste 1.300 de clădiri rezidențiale ridicate, mobilate și animate de reprezentanții elitelor românești în secolul al XIX-lea și prima jumătate a celui următor reprezintă un efort financiar excepțional, cu valoare materială, culturală și artistică, și un model european al unui anumit stil de viață.

Axul central al cărții reprezintă istoricul a opt familii ale aristocrației autohtone, prin intermediul a unsprezece reședințe. Astfel, familiile Ghica, Mavrocordat, Cantacuzino, Callimachi, Știrbey, Rosetti-Roznovanu, Brătianu și Văcărescu - sunt studiate în relația lor directă cu reședințele pe care le-au edificat și pe care le-au transformat în adevărate centre de iradiere a curentelor de idei europene.

Cum și cât a rezistat din cele peste 1.300 construcții, prin ce mijloace s-a încercat salvarea acestora? Apelând la arhive și mărturii directe, la cercetarea de monument, Narcis Dorin Ion ne introduce în „războiul monumentelor” reprezentative, probând agresiunea deliberată asupra lumii „foștilor”. Cartea evaluează pierderile - imense pentru România.

Lucrarea analizează și cele mai reprezentative monumente de arhitectură proiectate, edificate, decorate și mobilate de arhitecți, artiști, meșteri și decoratori - străini, în bună măsură, dar și români - care au răspuns cererii comanditarilor. Rezultă existența unei comenzi economico-sociale consistente și dovada unei dezvoltări economice importante. Oameni cu studii în Occident și o bună cunoaștere a modelelor europene au insistat și au reușit să dea un aspect original, însă vădit european, reședințelor comandate. În frunte cu principii autohtoni: Ghica, Callimachi, Știrbey, Alexandru Ioan Cuza și Carol I și urmașii acestuia, elitele României au apelat la mână de lucru supercalificată, plătiind și răsplătiind arhitecți, ingineri, pictori, decoratori și lucrători pentru calitatea, inovația tehnică sau artistică și trăinicia edificiilor. Austrieci, germani, italieni și, în special, francezi au lucrat pentru elitele românești.

De la arhitecții Johann Schlatter, Xavier Villacrosse, Konrad Schwink, Rudolf Arthur Borroczyn, Paul Gottereau, Albert Galleron, Albert Ballu, Louis Blanc, Roger Bolomey, Mario Stoppa, Andre Lecomte du Nouy sau Karel Liman la pictori ca Giacometti, Stawski, Emil

Volkers, sculptori ca Raffaello Romanelli, Martin Stohr, peisagiști precum Karl Friedrich Wilhelm Meyer, Fritz Emil Rebhun, Ernest Redont la firme ca ale lui Pietro Axerio ori Gemme Santalenna - iată un tablou care interesează.

Acestora li s-au adăugat artiști din familia Storck, arhitecți precum Ion D. Berindei, Ion Mincu, Grigore Cerchez, Petre Antonescu, Nicolae Ghika-Budești, Nicolae Nenciulescu, G. M. Cantacuzino, antreprenori ca Emil Prager, Tiberiu Eremie sau Toma Dobrescu, pictori ca Arthur Verona, H. Catargi, Iosif Iser, Nicolae Tonitza, Theodor Pallady, Rudolf Schweitzer-Cumpăna, Costin Petrescu ori sculptorii Cornel Medrea, Ion Jalea, Constantin Baraschi și mulți alții care și-au pus talentul în slujba unor lucrări edilitare ce fac referință peste vreme.

Capitolul care prezintă Destinul unor monumente istorice cu funcție rezidențială din România (1945-1955) este partea ce exemplifică distrugerea la care au fost supuse, din rațiuni pur ideologice, reședințele elitelor României. De la Perieți, Dâlga, Maia sau Cosâmbești - în Bărăgan -, la curiile și castelele transilvane, deceniul agresiunii proletcultiste a produs victime mai multe și mai grave decât războiul tocmai încheiat! Exemplele alese de autor pentru a face demonstrația - Budeasa, Ghergani, Maia, Ciocănești, Florești, Călinești, Văcărești, Bontida, Brâncovenești, Vințu de Jos, Ozd, Bahnea, Medieșu Aurit, Mănăstirea, Beclean, Criș, Sânpaul, Satulung, Coltău, Ardud, Ardușat sau Pribilești - sunt deosebit de expresive și invită la reflecție.

Singura instituție care a căutat să se opună tăvălugului demolator-Comisiunea Monumentelor Istorice - nu a putut împiedica un proces care a fost de o agresivitate caracteristică celor mai ineducate și intolerante categorii sociale. E drept, însă, că s-a străduit s-o facă!

Din analiza arhitecturii rezidențiale create de elitele aristocratice ale României în secolele XIX-XX se desprinde, în primul rând, ideea europenității noastre. Toate clădirile analizate stau mărturie pentru educația, stilul și rafinamentul aristocrației românești de la cumpăna celor două veacuri. Modelul de educație pentru înalta societate din acea perioadă a fost cel occidental, aristocrații români desăvârșindu-și studiile în Franța, Germania sau Austria. La întoarcerea în țară, acești nobili au venit cu o solidă pregătire (juridică, politică, tehnică) și cu un gust foarte rafinat, pe care nu au ezitat să-l transpună în modul de viață din reședințele rurale sau urbane pe care și le-au ctitorit.

În urma unui proces de modernizare a societății românești din cele două Principate, în prima jumătate a secolului al XIX-lea încep să apară primele exemple notabile de arhitectură rezidențială (reședințele familiei Rosetti-Roznovanu din Iași și Stânca, reședințele domnitorilor Barbu Știrbey, Gheorghe Bibescu sau Mihail Sturdza, de pildă), opere ale unor arhitecți străini (germani, austrieci sau francezi). În a doua jumătate a veacului, avântul constructiv al aristocrației române a crescut, numărul reședințelor rurale și urbane fiind din ce în ce mai mare. S-a construit mult, s-a clădit cu gust și durabil, s-a conturat astfel o nouă fizionomie pentru marile orașe ale țării (acum, grație numeroaselor exemple de arhitectură de inspirație franceză, Bucureștiul devine „Micul Paris”, iar spațiul românesc este înobilat cu o serie de stațiuni montane unde boierimea și-a construit reședințe demne de rangul ei), întreaga Românie fiind într-un amplu proces de refacere.

Acesta se circumscrie cronologic perioadei de domnie a domnitorului și regelui Carol I, când s-a creat, practic, România modernă. Suveranul României a dat exemple remarcabile în domeniul arhitecturii rezidențiale: castelele Peleş și Pelișor, Palatul Regal din București, Palatul Cotroceni devenind simboluri ale regalității și europenității noastre. Exemplul suveranului întemeietor de dinastie a fost urmat de întreaga elită aristocratică și politică a țării, reședințele private începând să apară întâi la orașe, apoi pe domeniile rezidențiale din spațiul rural.

O întreagă serie de arhitecți francezi de foarte bună calitate (Albert Ballu, Paul Gottereau, Albert Galleron, Cassien Bernard, Louis Blanc) au fost invitați să proiecteze edificii publice și clădiri private pentru elitele vremii.

Opera acestor remarcabili arhitecți francezi a fost continuată glorios de o întreagă școală de arhitectură românească: Ion Mincu, Ion D. Berindei, Grigore Cerchez, Petre Antonescu ș.a.

Tocmai de aceea, lucrarea de față încearcă să recupereze nu numai o pagină din istoria noastră culturală, dar și o întreagă lume dispărută în temnițele comuniste în anii regimului trecut. O lume care a creat România modernă, o elită culturală care a conturat o nouă identitate românească.

A descoperi istoria acestor arhitecturi rezidențiale echivalează cu recuperarea unei imagini a profundeii României de altădată.

A restaura aceste conace și palate ruinate de trecerea timpului înseamnă a ne respecta nu numai trecutul, dar și viitorul.

Narcis Dorin Ion
*Elitele și arhitectura rezidențială
în Țările Române
(sec. XIX-XX)*

autor: Anca Nicoleta OȚOIU

foto: Răzvan HATEA

Datorită donației doamnei arhitect Anca OȚOIU, am reușit să mobilăm un nivel al vilei de la Sinaia.

Mulțumim, Anca!

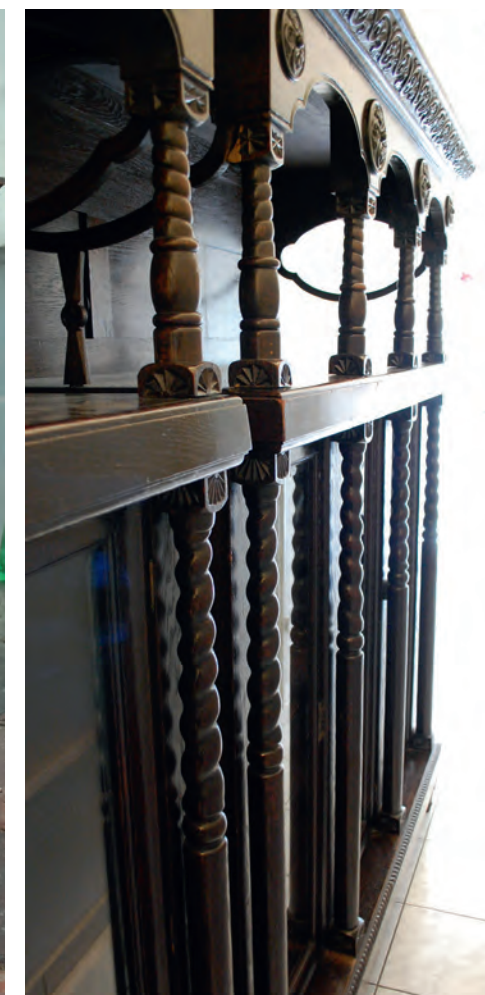
POVESTEA UNEI MESE

Cu toții adunăm amintiri despre lucrurile care ne-au înconjurat în copilărie. Copil fiind, jocul meu preferat era să construiesc un pod sau o locomotivă din cuburi de lemn, așezată sub acoperământul protectiv al mesei din sufragerie. Camera mare și înaltă lăsa mesei mult spațiu liber în jur, astfel încât și fuga înconjurătoare avea un sens. Camera era prea mare pentru mine, iar cornișa mesei îmi asigura o „casă” mai mică în centrul căreia puteam să mă așez comod pe tăblia ovală care lega ramificațiile încrucișate ale picioarelor unduite, dar ferme. Culoarea roșiatică a lemnului transforma suprafața ornamentelor florale într-o senzație ce te învăluia cu căldură. Era cel mai bun loc...

Apoi, masa s-a așezat într-o casă interbelică, în care spațiul de zi ocupa mai multe camere adiacente, fiecare având folosire și mobilier specific: birou, bibliotecă, sufragerie etc. În momentele de sărbătoare, masa reușea să adune cele trei generații ale familiei. Ca prin magie, tăblia mesei elibera cu ușurință, în ambele laturi, doua stative, ascunse cu măiestrie de către meșterul ebenist, triplându-i suprafața.

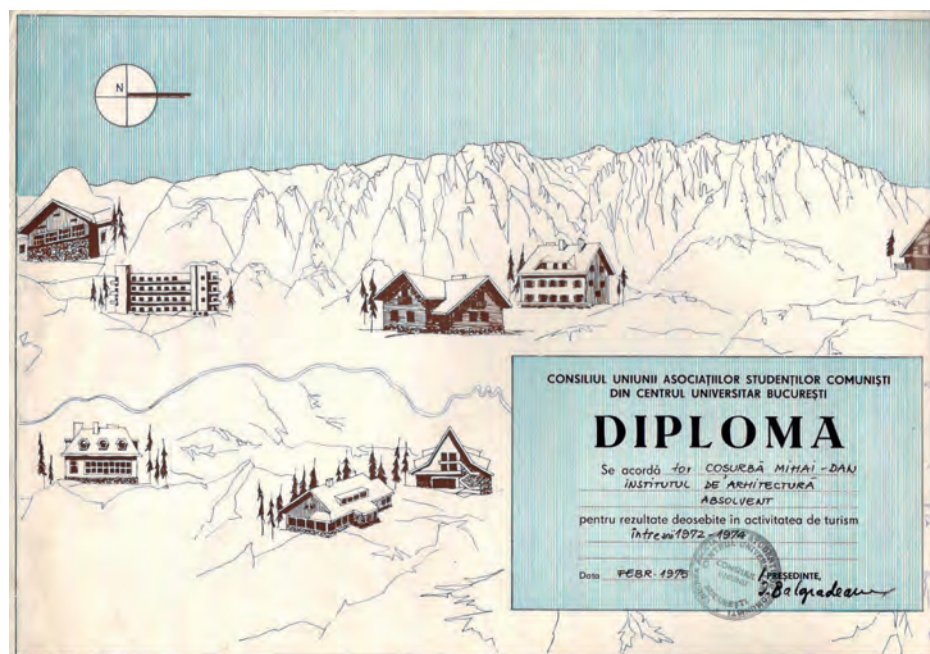
În șaiszeci de ani s-au adunat pe lângă această masă fotografii ale familiei mele, amintiri ale caselor în care am trăit. Azi, am intrat într-o casă a prezentului, mult mai mică și neîncăpătoare pentru mobila din fotografii.

Am dorit să donez Uniunii Arhitecților piesele de mobilier care m-au înconjurat, printre care am trăit și „masa” din fotografiile amintirilor mele cu speranța că, la Sinaia, arhitecții călători se vor bucura de ele și, poate, vor deveni o parte din fotografiile amintirilor lor.

REVIN TRADIȚIILE ȘI ASTĂ NE BUCURĂ

CUPA ARHITECȚILOR LA SCHI - REDIVIVUS

arh. Mihai COȘURBĂ și bunul său prieten arh. Lucian Pârvulescu (director de concurs ediția a V-a) din partea OAR foto: Lucian PÂRVULESCU

Arh. Mihai COȘURBĂ este primul senator UAR „bronzat” la Cupa arhitecților la schi - ediția a V-a (Predeal, 9-10 martie 2018).

A luat medalia de bronz la proba de slalom special categoria V - veterani.

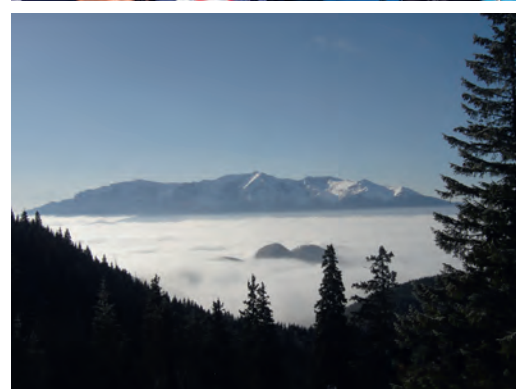
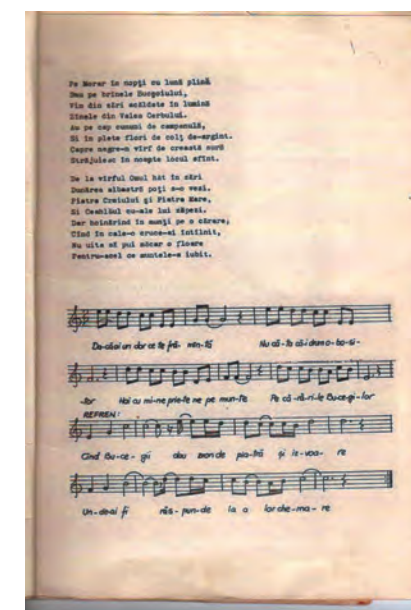
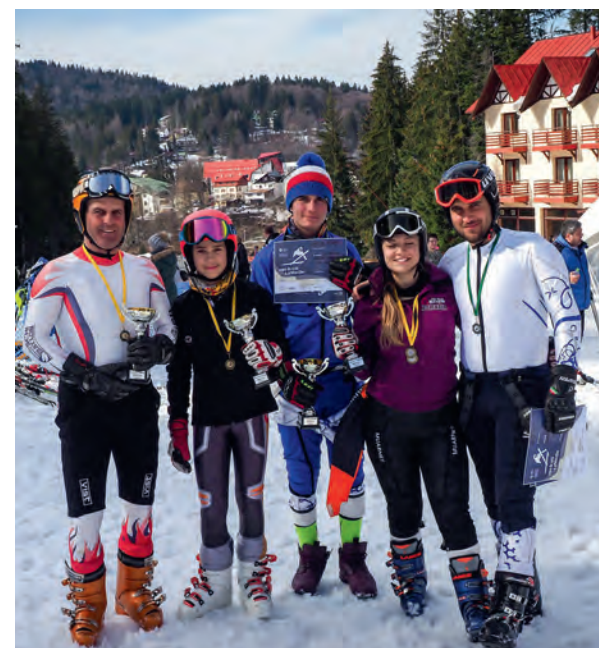
Cu acest prilej și-a adus aminte că, acum 45 ani, a luat parte la crearea CÂNTECELOR DE MUNTE și la compunerea IMNULUI BUCEGILOR.

S-a întâmplat în februarie 1972, la Cabana Piatra Arsă (cabana veche), în cadrul Taberei de instructaj „GHIZI MONTANI pentru studenți”, organizată de Centrul Universitar București pentru excursiile de sfârșit de săptămână (și vacanțe) pentru studenți, în munții României.

Participau la acele tabere studenții de la Medicină, Arhitectură, Arte Plastice, Politehnică, Universitate, ASE, Agronomie și Construcții, care au și scris „textul” Imnului, iar cei de la Conservator au compus „partitura”.

În amintirea acelor vremuri legate de tinerețea noastră, arhitectul Lucian PÂRVULESCU a reaprins tradiția. Cupa de schi a arhitecților are tradiție și mare priză la arhitecți (din țară și străinătate) care, împreună cu familiile și copii, se adună la sfârșitul iernii pe pârtiile de la Predeal și participă cu toții, cei mici și cei mari, instructori și începători la sărbătoarea zăpezii la toate probele imaginabile. Participă și mulți „veterani”, foști campioni ai Cupei Drumarilor.

Mi-aș dori ca la edițiile viitoare să participe la organizare și UAR alături de OAR (al cărui membru fondator sunt).

ILIE ELISEI POPA

CÂNDVA, AM PORNIT SĂ CAUT ARHITECTURA

„Vezi, copile, că nu este ușor ce începi și, poate, ar trebui să vezi mai întâi ce înseamnă «arhi-tect?». Ce începi, dacă îți place, nu se va termina niciodată.”

În Orăștie, cu doi bunici constructori, unul zidar și țăran, altul dulgher și, mai târziu, anteprenor în București, cu un tată conductor-arhitect, cu o bibliotecă începută prin 1938 s-a născut aventura „De-a arhitectura”.

Primul model a fost vecinul meu arhitectul Vasile Opreșan, timișorean. Nu am uitat niciodată un băiat cu un cârd de găște pictat pe un carton, din casa părintească a lui Vasile. L-am primit cadou, anul acesta!

Creionul în mână mi l-a pus tata, iar „alfabetul” l-am învățat la Deva, cu dl arhitect Ioan Constantinescu. Crescut, periodic, în București, în familia ing. Sotir Ștefănescu, pe strada Matei Voievod, nr. 24, am început să-i ascult cu atenție pe oamenii din anturajul acestei familii: arhitecții Slahtenie, Elian, Dan Virgil Marinescu, actorii Marietă Sadova, Dinu și Dina Cocea, doctorii Juvara, Ghiricuță, Dan Alexandrescu. Ei mi-au marcat copilăria și adolescența.

Împreună cu Bobi Popescu, Cristi Petrescu, Cătălin Barbu, Anda Costescu, Crișan Valer, Cristi Niculescu etc. am început desenul la arhitecții Marinescu și Dan Ionescu.

Povești despre oameni - lucrările arhitecților Paul Smărăndescu, Antonescu, Ion Mincu, Cerchez etc. sau locuri - Cotroceni, Floreasca, Bellu, străzile, bulevardele, gardurile, porțile, casele și Muzeul Satului au fost „școala primară” a profesiei.

În școala tehnică l-am redescoperit pe arh. Gabriel Tureanu, care făcuse asistență tehnică la Hotelul Sarmis, proiectat de Dinu Gheorghiu. Am mers cu el pe șantier, la Cap Aurora, cu Dacia 1100 crem. Mă ducea să desenez mormântul Generalului Gheorghieff la Bellu, pavilionul Expoziției, vila Minovici. După 6-7 ore, venea să mă ia, duceam desenele la Dan Ionescu și începeam axonometriile.

La Timișoara, arhitecții Dancu Nicolae, Haralambie Cocheci, Hans Fakelman, Sorin Gavra, Cristea Miloș ne-au preluat ca prima promoție de „treptizați” și au încercat cu noi arhitectura universitară.

Să cunoști arhitectura populară, să desenezi în Apuseni, în Maramureș, să faci practică pe castelul din Făgăraș, să desenezi o biserică, să semnezi, să-ți asumi și să răspunzi pentru ceea ce faci au fost crezuri ce ți s-au impus de acești primi mentori. Au venit apoi titanii: prof. dr. Ascanio Damian, conf. dr. Anton Dâmboianu, prof. dr. ing. Cișmigiu, prof. Vorona-Curinschi, prof. Titus Mocanu și, nu în ultimul rând, prof. dr. Sandu Alexandru cu Victor Fulicea și Doina Cristea.

Vrei „detalii”? Vezi Smighelschi, Miclescu și Stan.

Vrei „păianjene” de trafic? Vezi cum faci că vine „Băiețică”.

În 1976 am renunțat la repartiția la Brașov ca să vin la Deva, să facem gara. Am

proiectat-o la diplomă și de atunci am mai proiectat-o de două ori, în 20 de ani.

Nu s-a făcut!

În Institutul județean de proiectări (IPH Deva) am început cu norme tehnice, standarde, lucru în colectiv și am ajuns șef de colectiv, de atelier și director până la „privatizare”.

Începând cu 1993 se deschidea drumul spre un nou univers: „S.R.L-ul”! Despre B.I.A. nu vreau să mai vorbesc, că e o prostie.

Mă gandesc cu drag la oamenii pe care i-am întâlnit și de la care am avut de învățat: Radu Radoslav, Dinu Patriciu, Ștefan Dorin, Șerban Sturza, prof. dr. Sandu Alexandru, Ileana Tureanu, prof. Virgil Polizu, prof. Cornel Ionescu, acad. Păun Ioan Otiman, prof. Szabo Balint și mulți alții.

Da, am proiectat teritoriu, detalii de sistematizare, P.U.Z.-uri, am proiectat blocuri de locuințe, școli, grădinițe, spitale, case de cultură, hoteluri, centre comerciale, fabrici, biodiversitate, biserici, mobilier și amenajări de interior.

Am fost și la concursuri, conferințe, și la OAR, și la UAR. Am fost în China, Estonia, SUA, Franța, Germania, Japonia, Rusia, Italia etc. Da, de la Deva! ...din pix!

Am făcut tot ce am: familie, casă, cunoaștere, numai din arhitectură pentru că ea a învins în lupta cu saxofonul. Și nu regret!

În concluzie, cred că, în această profesie, poți face bine dacă te uiți la istorie, dacă cauți modele, dacă te uiți la arhitectura populară și dacă ești înconjurat de oameni pasionați și îi ascuți cu atenție.

GHEORGHE
PĂTRAȘCU

SUNT UN ADMIRATOR AL LUI HORIA CREANGĂ, CARE SPUNEA: „SIMPLITATEA E LUCRUL CEL MAI GREU DE ÎNȚELES”

M-am născut la Cugir, județul Alba, în anul 1951, unde tatăl meu participa la producerea celebrelor mașini de cusut „Ileana”, care, la montaj, deveneau la fel de celebrele pistoale automate AKM. Școala și liceul le-am urmat la Sibiu, manifestând pasiune pentru matematică și desen. Am absolvit UAIM în anul 1976, avându-i ca mentori pe profesorii arhitecți Nicolae Vlădescu și Alexandru Iotzu. Perioada studiilor universitare a fost una fastă datorită atmosferei neconvenționale a școlii de arhitectură din acea epocă și a calității „găștii” din care făceam parte. După juma’ de secol, ne revedem cu plăcere în fiecare an, undeva prin Europa, pentru că, între timp, majoritatea covârșitoare a foștilor colegi s-a împrăștiat prin lumea mare.

Am parcurs aproape toată plaja posibilităților de manifestare în profesia de arhitect. Profilul meu psihologic mi-a permis să schimb des locul și obiectul muncii. Am debutat la Oficiul pentru Patrimoniul Național Sibiu de pe lângă Muzeul Bruchenthal. La Institutul de Proiectare pentru Industria Ușoară am fost șef de proiect pentru zeci de investiții realizate într-un ritm infernal. Unele erau minore arhitecturale, altele mi-au produs satisfacții profesionale și m-au antrenat pentru următorii pași.

Spre mirarea conducerii, în plină „glorie” și promovare, am plecat la Institutul Carpați, unde, în acel moment, era concentrată elita arhitecților. Carpațiul a fost o experiență „enrichissantă” prin varietatea programelor abordate și atmosfera relativ degajată și de excelență profesională. Am participat la proiecte de hoteluri, restaurante, piscine, ambasade, dar cea mai importantă experiență a fost Institutul Oncologic Fundeni București (Premiul UAR 1988).

Am avut, totuși, răgazul să finalizez studiul privind arhitectura vernaculară din România în context european, pe care-l începusem la Sibiu și, în 1984, am publicat cartea „Arhitectură și tehnică populară” (Premiul UAR 1985).

În 1990, am plecat pentru un an și ceva la Paris, unde am urmat un curs postuniversitar în urbanism și, în paralel, mi-am valorificat, pe bani nu puțini, abilitățile dobândite la „Ion Mincu” de întocmire și prezentare de schițe de proiect (avantproiect).

În 1993, am primit proiectul pentru reabilitarea Ambasadei României din Beirut. Experiențele franceză și libaneză mi-au trezit interesul pentru planificarea teritorială, marile proiecte urbane și dreptul urban. După 1990, am avut posibilitatea să constat, pe propria piele, avatarurile proiectării în economia de piață, cele mai interesante experiențe din această perioadă fiind reabilitarea hotelurilor Intercontinental și Crownplaza din București, alături de Gabriel Tureanu și Cornelia Burcuș.

După 2001, la „chemarea” Ilenei Tureanu (secretar de stat în Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului și colegă de generație) am intrat în administrație, îndeplinind funcții importante: director general, arhitect-șef al Municipiului București, secretar de stat, consilier al ministrului. Am participat la promovarea de acte normative și proiecte urbane importante, nu întotdeauna finalizate cu succes, în condițiile în care domeniul nostru a pierdut teren în ecuația politică complicată din România.

Breasla trăiește momente de derută explicabile conjunctural, dar și din cauza incapacității de coalizare pe obiective majore. De fapt, recunosc, în ultima perioadă, mă obsedează două întrebări: de ce nu reușim să realizăm mari proiecte urbane? și de ce o breaslă cu multe valori individuale are un impact minor în administrație?

FRANZ J.
ECHERIU

POVESTE DE VIAȚĂ

Autoportretul, această poveste de viață, un maelstrom indiscret și acid ce erodează vrând-nevrând malurile pe care se află ceilalți... motiv pentru care îmi cer, în avans, iertare tuturor celor pe care îi voi leza, fără rele intenții.... M-am născut în ziua de 16 iunie 1948, ora 7 și 15 minute, buletin de naștere nr. 463, într-un sanatoriu ținut în vremea aceea de un medic evreu, în strada Ion Mincu, la numărul 25, București, Sectorul 1 de Galben. Cum m-am născut, cum am fost de-teritorializat și sanatoriul naționalizat a trecut în proprietatea Ambasadei Uniunii Sovietice. Au tras, practic, preșul de sub mine și gardurile au fost repositionate. M-am trezit brusc fără un loc natal cert și fix... La întrebarea unde te-ai născut, trebuia să răspund, sub obligatoriul imperativ al adevărului: în Uniunea Sovietică, ceea ce era doar o jumătate de adevăr. Sau chiar o minciună gogonată, dar erau niște timpuri, ce să vă mai povestesc...

Ma trag din pemi (imigranți germani din Sudeți care au populat Garina-Wolfsberg dedicat azi jazz-ului) cărbunari și tâmplari dinspre tată și din țărani ardeleni din zona Zaului de Câmpie dinspre mamă. Tata - avocat, revenise din război, iar mama tocmai își luase licența de medic, când m-am născut eu...

Așa că, abia născut, mi-am luat bocceluța în spate și am colindat prin Arad, prin Aradul Nou și, în sfârșit, prin Timișoara, pe care, la vârsta de 18 ani am părăsit-o în favoarea lui „Ion Mincu”, Institut de Arhitectură, pe vremea aceea. Unde a fost bine. Mi-au dat și diploma.

Lucrurile s-au petrecut astfel: rătăceam prin iulie 1966 pe lângă gardurile Liceului nr. 10, actual Colegiul Național Bănățean, ca un câine ce și-a omorât stăpânul și e în căutare de o lesă nouă... Pe un salcâm era prins cu o pioneză un bilețel cu înscrisul: meditez pentru Arhitectură. Cine nu știe ce e o pioneză să vină să-i explic...

Nu eram total lipsit de educație artistică: aveam o bogat ilustrată carte a profesorului Kun, cu Miturile Greciei Antice și o Anatomie artistică a profesorului Ghițescu, care m-a lămurit că sub epiderme și atitudini

foto: Răzvan HATEA

erau structuri de rezistență și mecanisme, principii ce le puteai lesne generaliza. Și mai era și o enciclopedie Brockhaus, ediția 1938, în 36 de volume, în care era scris totul, adică TOTUL...

Apoi am plecat spre București. Unde vreo trei ani n-am priceput nimic. Încet-încet, profesorul Alifanti m-a lămurit cum stă treaba. A spus să nu mă grabesc, că după vârsta de 50 de ani o să mă dumiresc eu... Dar până atunci, ca să nu-mi ies din mână, am fondat, după modelul trupelor contemporane de rock, studioul DA (cu Romeo Simiras, Nelu Popa și Vlad Calboreanu) și, mai târziu, cu Dinu Patriciu, o trupă de hard rock... Erau vremuri de cutremur și demolări, și de planuri halucinante...

În același timp aveau loc serioase schimbări de paradigmă... Refluxul postmodern lăsase pe plajele istoriilor noastre debris-uri din naufragii trecute și oseminte onorabile. Reînvia interesul pentru desenul analitic, pentru gustul clasic, pentru istorie și contextualitate, pentru meserii crezute pierdute. Același val a făcut să mă ocup împreună cu prietenii de ceea ce credeam că poate fi salvarea industriei timpului: designul industrial. S-a dovedit a fi o altă, a câta, dovadă de naivitate... Sistemul nu era reformabil...

La 36 de ani am plecat în Grecia, apoi în Germania, apoi în Austria. După alți 18 ani, am revenit la București, deși dincolo era bine. Acum aștept să se încheie alt ciclu de 18 ani, să-mi iau bastonul și să continui periplul.

Între timp, am fost și în Ithaka, din respect pentru Homer.

Am construit, după modelul meșterilor medievali, în mai multe țări: în România, Germania, Austria, Italia și Grecia... Am proiectat mult mai mult decât am construit, ceea ce, uitându-mă prin planșe, constat că a fost bine. Îmi plac acoperișurile sofisticate. Unele proiecte, ce să spun, regret că nu le-am construit. Dar așa e viața de arhitect. Și de arhitectă... Spun asta în cinstea unor decenii în care, deși ne certam zilnic, am reușit să ținem biroul și viața noastră laolaltă. Ma refer la arhitecta Marina, nevastă-mea.

Am fost și profesor la ceea ce se numește, tandru, „Școală”. Prima dată, în tinerețe, a fost bine. Când am revenit încărcat de experiența lumii, mi-am dat seama că nu făceam față mult mai tinerilor mei colegi, așa că i-am lăsat să le fie lor bine.

Ascult operă, răsfoiesc tomuri cu lucrări meseriașe și desenez din când în când câte-o vilă ideală.

SUCURSALA
 CLUJ-NAPOCA

MOȘTENIREA FAMILIEI BĂNFFY ÎN TRÂNSILVANIA

foto: Răzvan HATEA

autor: Dana și Ionuț JULEAN

Moștenirea familiei Bánffy în Transilvania - albumul și expoziția - prezintă sumar, prin imagini, istoricul și situația unor clădiri din patrimoniul cultural național. Cea mai mare parte a lor se află pe fostele domenii istorice ale familiei Bánffy de Losoncz. Ele au ajuns proprietăți Bánffy prin căsătorie și moștenire, cumpărare. Unele dintre reședințele istorice rurale au fost locuite de membrii familiei, neîntrerupt, timp de sute de ani, acumulând astfel nenumărate valori artistice. Palatul din Cluj evocă și în prezent locuirea urbană cu stil. Ar fi fost greu să ilustrăm rafinamentul interioarelor sau al amenajărilor peisagere de epocă, însă documentele și mărturiile fotografice atestă categoric aceste calități.

Am dorit să accentuăm ideea de moștenire culturală de patrimoniu construit, care cere imperios o viziune complexă, pentru a putea fi transmisă corespunzător generațiilor viitoare.

Panourile expoziționale conturează o față a Transilvaniei mai puțin cunoscută, diferită de clișeu de arhitectură vernaculară sau de sălbătăcie a naturii - aspecte atât de speculate în ultima vreme la nivel internațional.

Astfel, un capitol important în peisajul cultural transilvănean îl constituie arhitectura fostelor reședințe nobiliare, care completează insolit unitatea stilistică a arhitecturii vernaculare. Faptul că Valea Mureșului putea fi o Vale a Loarei a României este un mod poetic de a descrie o realitate covârșitoare a moștenirii culturale multietnice care caracterizează Transilvania în esența ei. Această latură este prea puțin cunoscută și prea puțin valorificată din punct de vedere cultural, deși, în ultima vreme, a început să fie exploatată din punct de vedere turistic, nu îndeajuns și adesea fără substanță.

Palatul Bánffy de la Bonțida

Lipsa fondurilor, dublată de uitare, neglijență sau de lipsa de interes a instituțiilor face ca astfel de valori să rămână, în continuare, neexploatate. Așadar, acest demers nu reprezintă un caz izolat, ci, mai degrabă, o ilustrare a uneia dintre realitățile României de astăzi. „Scopul” este evident: valorificarea patrimoniului cultural prin arhitectură. Tema abordată - „moștenirea familiei Bánffy” - reflectă una din paginile cele mai importante ale creșterii, măririi și decadenței aristocrației transilvănene, începând abrupt, undeva prin secolele al XVI-lea sau al XVII-lea, continuând spectaculos pe parcursul secolelor al XVIII-lea și al XIX-lea și culminând cu problema continuității din prezent.

Succesul de care s-a bucurat expoziția, atât la Cluj, cât și la București, reflectă interesul publicului larg, dar și al instituțiilor de cultură (Muzeul de Artă din Cluj, respectiv Uniunea Arhitecților din România) pentru acest capitol, iar cartea publicată la Editura Presa Universitară Clujeană, sub forma unui e-book accesibil gratuit, a făcut ca tot acest demers să devină un real instrument în valorificarea patrimoniului.

Așadar, Moștenirea Bánffy reflectă nu numai o genealogie a succesului pe plan politic, economic sau cultural a uneia dintre cele mai importante familii aristocratice din Transilvania, ci, mai ales, formarea și devenirea ei, sub semnul frumosului.

Din păcate, aproape tot ceea ce s-a clădit cândva s-a destrămat, s-a mutilat sau s-a ruinat după cel de al Doilea Război Mondial. Decăderea a fost lentă și, în multe dintre cazuri, continuă și în prezent. După ce au fost utilizate ca sedii pentru diverse instituții administrative sau culturale, unități agricole de stat, sanatorii de psihiatrie, școli primare, școli pentru copii cu nevoi speciale sau chiar orfelinăte, multe dintre aceste clădiri sunt încă în suferință.

Supraviețuirea lor sau reabilitarea lor, în unele cazuri, reprezintă o dovadă că patrimoniul poate supraviețui istoriei.

Interioare din palatul de la Răscruci

Palatul Bánffy de la Bonțida

Palatul Bánffy de la Răscruci

ROMEXPO, BUCUREȘTI

UAR LA CONSTRUCT EXPO 8-11 MARTIE 2018

Un pavilion nou inaugurat din cadrul Romexpo, cu dotări și facilități la nivel internațional, a constituit cadrul perfect de desfășurare pentru Târgul Construct Expo. Specialiști și reprezentanți ai firmelor producătoare din domeniu, public avizat, interesat de inovațiile cele mai recente, dar și să achiziționeze produsele prezentate au conturat radiografia acestei industrii și nivelul de performanță la care s-a ajuns.

Reunind o cifră record de specialiști, peste 1.200, și 100 de companii din 15 țări, târgul s-a dovedit un spațiu excelent pentru promovarea și valorificarea proiectelor culturale ale Uniunii Arhitecților din România. Pentru al doilea an consecutiv, UAR a beneficiat de statutul de invitat, semn că prin activitatea sa devine un reper în domeniu, iar nevoia de consultanță, o alternativă la modul în care se construiește adesea astăzi.

Prezența UAR în cadrul acestor evenimente internaționale constituie și un excelent prilej de a lua pulsul pieței, de a prezenta și promova proiectele culturale, de a informa publicul larg asupra celor mai recente evenimente din cadrul Centrelor culturale din Calderon, Chiojdu, Sinaia. Prin activitatea și proiectele sale, UAR propune un parteneriat pentru instituții, în unele cazuri chiar și pentru unele firmele producătoare, dar cel mai important, devine partener pentru publicul larg.

Alături de revista *Arhitectura* și cele mai recente apariții editoriale, numerele având ca temă *Locuințe pasive*, *Femei în arhitectura românească*, *Arheologie industrială*, au fost promovate în cadrul standului obiectivul de patrimoniu Casa cu Blazoane și complexul muzeal, venind astfel mai aproape de publicul larg, de potențiali vizitatori, dornici să descopere autenticitatea, valoarea și esența spiritualității moșnenilor. Au fost expuse și patru proiecte de diplomă ale unor studenți din cadrul UAUIM, aflate sub îndrumarea doamnei profesor Dorina Onescu-Tărbujaru. Astfel, a fost îmbinat trecutul cu prezentul, spațiul autentic construit, restaurat și revalorificat cu proiectele de viitor, cu viziunea unei generații care are cu totul alte instrumente la îndemână.

Un beneficiu incontestabil al prezenței noastre a fost posibilitatea de a ne informa asupra noilor tehnologii, inovațiilor din domeniul produselor și sistemelor pentru construcții, instalații electrice, amenajări exterioare, utilaje industriale și echipamente de șantier etc.

Un alt aspect a fost întâlnirea cu potențiali parteneri, interesați de a se face cunoscuți în rândul breslei, dar și de a obține consultanță de specialitate sau de a-și face cunoscute proiectele.

Pe parcursul a patru zile s-au derulat conferințe, dezbateri, simpozioane, mese rotunde, întâlniri. UAR împreună cu APROCOR au organizat Simpozionul DESPRE CASELE PASIVE,

autor: Ana FLUTUR

foto: Răzvan Hatea

CASELE NZEB ȘI PERSPECTIVELE ADOPTĂRII LOR ÎN ROMÂNIA împreună cu arh. HORIA MIHAI NICOLESCU, președinte APROCOR, ing. SORIN PĂTRAȘ, vicepreședinte APROCOR.

Simpozionul a avut ca punct de plecare numărul 1/2017 al revistei *Arhitectura*, *LOCUINȚE PASIVE*, și a reprezentat o analiză a acestui fenomen, intenționând să aducă în prim-planul publicului și mai ales al specialiștilor un alt tip de abordare a viitorului locuirii, să prezinte o viziune alternativă: casele cu consum (foarte) redus de energie sunt o preocupare actuală pe plan mondial. Există o mulțime de propuneri și câteva realizări notabile încurajatoare. Care sunt țintele acestui curent, realizările lui și - foarte important - care sunt șansele ca România să se angajeze cu succes pe această direcție au fost temele fierbinți care au fost abordate în cadrul evenimentului.

APROCOR este Asociația română pentru promovarea construcțiilor de locuințe cu tehnologii rapide de execuție - organizație care din 1998 promovează, execută și vinde în Europa case panelizate din lemn, realizate după cele mai moderne și actuale standarde mondiale.

• STRUCTURA SIMPOZIONULUI a cuprins subiecte precum:

1. Noile concepte de locuire: casa verde, pasivă, cu consum minim, nZEB ș.a.;
2. Ce sunt casele cu consum (foarte) redus de energie? Principii și criterii de urmărit (lipsa pierderii termice, etanșările etc.) - diagrame, foto, exemple;
3. Realizări mondiale și naționale;
4. Vreți să vă construiți o casă pasivă? Ce trebuie să urmăriți;
5. Casele panelizate din lemn ale APROCOR:
 - Performanțe atinse;
 - Realizări (detalii și poze);
6. De la casele APROCOR la casele nZEB - diferențe și trenduri;
7. Case nZEB în România, inclusiv experimentul EFdeN;
8. Perspective și punctul de vedere al autorului:
 - Poziția României în contextul economic mondial;
 - Argumente pro și contra succesului caselor pasive/nZEB în România;

Evenimentul a stârnit interesul profesioniștilor.

„ZOOM IN ROMANIA”

PAVILIONUL ROMÂNIEI LA TÂRGUL DE CARTE DE LA LEIPZIG

Z
ROMANIA
2018
M
I
N

Rumänien. Gastland der Leipziger Buchmesse 2018

10-18 März 2018
Halle 4, 5/6

proiect: **Attila Kim, Alexandru Szuz Pop, Gabriel Chis Bulea**
design grafic: **Faber Studio**
foto: **Dacian Groza**

În martie 2018, literatura română a fost în atenția Târgului de Carte de la Leipzig.

„Leipziger Buchmesse” este al doilea mare târg de carte din Germania (după cel de la Frankfurt) și unul dintre cele mai vechi târguri de acest gen din lume.

„Zoom in Romania” a fost o călătorie literară care a prezentat clasicii români, dar și peste 40 de traduceri, prezentate în premieră.

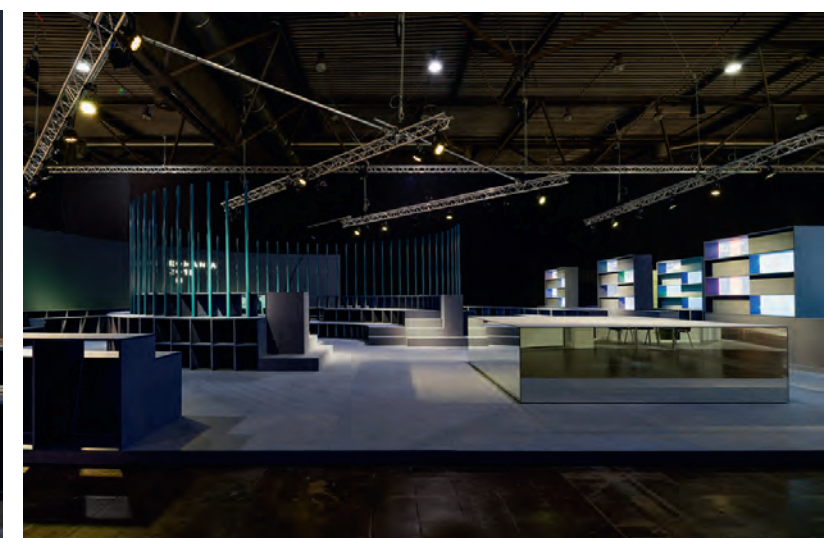
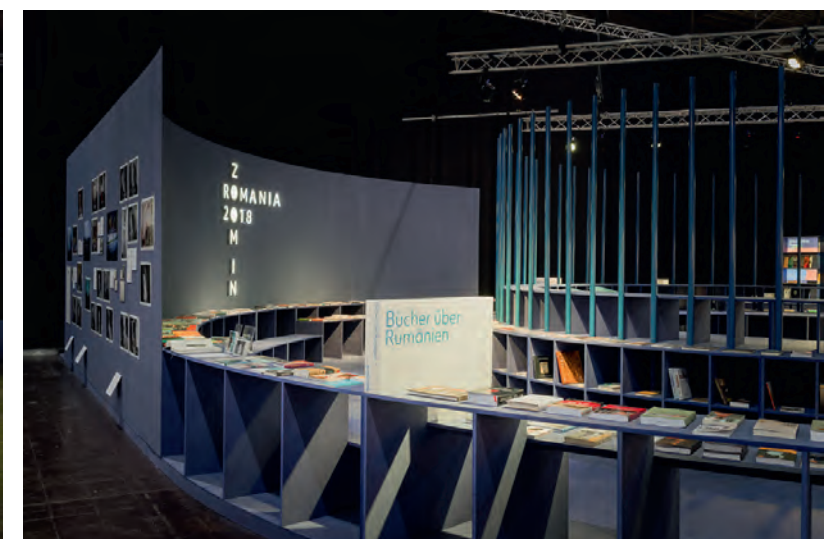
Călătoria a fost completată de evenimente precum: Zilele Filmului Românesc, expoziția de fotografie și o întâlnire literară și muzicală între Herta Müller și Ada Milea.

S-au organizat peste 60 de evenimente la care au fost invitați autori români de renume, aproximativ 300.000 de persoane au vizitat târgul, cu 2.600 de expozanți, din 48 de țări. România a fost țară invitată de onoare.

S-a dorit ca participarea aceasta să fie unică, de aceea arhitectul Attila Kim împreună cu colaboratorii săi Alexandru Szuz Pop și Gabriel Chis Bulea au realizat o expoziție și un stand de 300 de metri pătrați special pentru această ocazie.

„Principalele obiective ale proiectului au fost: crearea unui spațiu reprezentativ atât pentru dialog, cât și pentru citit sau răsfoit și separarea diferitelor zone funcționale care să permită o utilizare simultană corespunzătoare.

În comparație cu standurile tradiționale, care se axează pe expoziția în sine, „Zoom in Romania” s-a concentrat pe evenimentele organizate în amfiteatrul plasat în mijlocul standului. Cărțile au fost expuse în jurul acestui spațiu, permițând vizitatorilor să le răsfoiască chiar și în timpul discuțiilor și prezentărilor, în timp ce rafturile înalte au închis și au protejat intimitatea expoziției circulare și a spațiului de evenimente”, a afirmat arhitectul Attila Kim.

ANUL
NEPUTINȚEI
NOASTRE

CASA MICLESCU

Casa Miclescu, de pe Șoseaua Kiseleff, locul unde s-a filmat ecranizarea romanului „Enigma Otiliei”, este lăsată astăzi să se auto-demoleze.

Șoseaua Kiseleff, una dintre arterele principale ale Capitalei, deține cele mai sofisticate și cochete clădiri. Frumusețea Șoselei este umbră în însă de vila de la numărul 35-37.

Clădirea, ce pare cel mult adăpostul oamenilor străzii, este în realitate monument istoric.

Casa a fost proiectată de Ion Mincu pentru pictorul George Demetrescu Mirea, care, din lipsă de fonduri, nu a putut finaliza lucrarea începută și a fost nevoit să i-o înstrăineze lui Jean Miclescu. Jean Miclescu, descendent al unei familii de boieri din Moldova, și soția sa, Alina Cantacuzino, noii proprietari, au grijă să continue ce au început cei doi artiști. La sfârșitul lucrării, Casa Miclescu era o adevărată bijuterie arhitecturală, realizată în stil neoromânesc. Casa a fost lăsată moștenire fiului lor, colonelul Radu Miclescu, care a împărțit-o împreună cu soția sa, Elsa Florescu, o sculptoriță talentată. Colonelul a ținut neapărat să nu se piardă această casă.

Casa Miclescu găzduia cele mai elegante baluri la care luau parte personalități importante din lumea interbelică a României: Cantacuzino, Brâncoveanu, Sturdza, Balș, Carp, Odobescu i-au trecut pragul.

Reuniunea de joi sau „jour fixe” era un eveniment de la care nu puteai lipsi dacă făceai parte din elita societății românești din acea vreme.

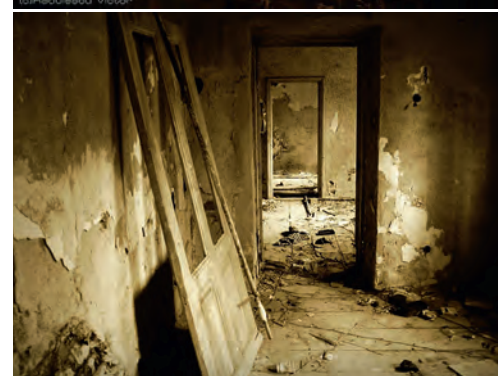
În 1948, imobilul a fost confiscat de regimul comunist, pe motiv că proprietarul nu-și mai poate plăti impozitul. Refuzând să plece din casa pe care o îndrăgea atât de mult, Radu Miclescu a fost ridicat și trimis în închisoare. Întors acasă, îi este interzis accesul în partea luxoasă a casei și a fost nevoit să locuiască, timp de 40 de ani, într-o baie aflată la subsolul conacului, unde se ajungea pe o scară de scânduri. Colonelul și-a păstrat demnitatea până la sfârșitul zilelor. Miclescu a murit în 1990, în camera mică de la subsol, la vârsta de 90 de ani.

Conacul a trecut în proprietatea Întreprinderii de Construcții, Reparații și Administrare Locativă care îl închiriază Uniunii Artiștilor Plastici. Aici a locuit pictorul Ștefan Szönyi. Fiica pictorului, Julieta Szonyi, este și cea care a jucat rolul Otiliei în celebrul film.

Colonelul lasă un testament prin care îl declară pe nepotul său moștenitorul proprietății din Șoseaua Kiseleff. În 1993, Casa Miclescu este vândută de către Radu Miclescu, nepotul din partea fratelui colonelului Radu Miclescu, lui Sică Pușcoci și lui Dumitru Dumitriu, fost antrenor al echipei Steaiua.

De multă vreme, casa este goală și pustie. Întregul spațiu este lipsit de orice fel de identitate. Buruienii lăsați să crească la voia întâmplării, pereți care nu mai ei știu cum mai rezistă, tencuială scorojită, geamuri sparte și plafonul știrb care lasă ploaia și zăpada să intre în casa.

Legea nu le permite celor doi demolarea imobilului, dar nici nu-i împiedică să o lase în paragină, să dispară pe cale naturală.

ASOCIAȚIA „PATRIMONIUL ROMÂNESC, INFLUENȚE EUROPENE” ISTORIA ARTEI

foto: Răzvan HATEA

Echipa proiectului: istoric de artă Oana Marinache, istoric Alina Havreliuc, fotograf și grafician Cristian Gache, restaurator Ioana Olteanu, urbanist Andrei Popescu, arhitect Irina Criveanu, restaurator Maria Dumbrăvician

Parteneri: Arhivele Naționale ale României, Uniunea Arhitecților din România, Muzeul Municipiului București, Centrul Cultural Palatele Brâncovenesti de la Porțile Bucureștiului, Asociația DAR Development, școli și licee

Asociația Istoria Artei organizează o serie de manifestări culturale, în cadrul proiectului „Patrimoniul românesc, influențe europene”, prilejuate de sărbătorirea Zilei Culturii Naționale 2018.

2018 este sărbătorit și ca „Anul european al patrimoniului cultural”, dorindu-se creșterea înțelegerii publicului larg în direcția valorificării și protejării patrimoniului, precum și a implicării fiecărui cetățean, a descoperirii valorilor naționale și a bogăției influențelor europene. Continuând cercetările de arhivă dedicate celei de-a doua jumătăți a secolului al XIX-lea, ne dorim să evidențiem influențele majore pe care le-au avut o serie de creatori de arhitectură sosiți în țara noastră sau români formați în străinătate, conturându-se două tendințe majore: într-o primă etapă influența vieneză și prusacă, urmată apoi și cea de franceză.

Activitățile desfășurate în perioada 15-31 ianuarie sunt: cercetare de arhivă și pe teren, digitizarea unor planuri și schițe pe site-ul arhivadearhitectura.ro, organizarea de ateliere de istoria arhitecturii pentru elevi, editarea și tipărirea unei broșuri și a unor cărți poștale, distribuirea lor gratuită, organizarea unor conferințe publice de prezentare a rezultatelor proiectului și a publicațiilor de istoria arhitecturii realizate de Editura Istoria Artei. Toate acestea continuă seria evenimentelor de promovare a unor personalități ale arhitecturii noastre, de valorificare a patrimoniului construit și de atenționare asupra stadiului precar în care se găsesc astăzi multe dintre clădirile realizate în secolul al XIX-lea. Participarea și materialele distribuite la evenimente sunt gratuite.

Proiect cultural realizat cu sprijinul Ministerul Culturii și Identității Naționale

foto: Răzvan HATEA

Patrimoniul românesc, influențe europene

1870
1900

Joi, 18 ianuarie, ora 18:30
Palatul Szele

Miercuri, 31 ianuarie, ora 18:30
Uniunea Arhitecților din România

Parteneri: MINISTERUL CULTURII ȘI IDENTITĂȚII NAȚIONALE

autor: Ana MĂLĂIANU

PRIVATII INITIAZĂ CONCÚRSURÍ DE IDEI PENTRU CĂ LE PASĂ

Tema: În centrul Bucureștiului, la intersecția străzilor Covaci și Soarelui, se află un ansamblu de trei clădiri, vecine cu ansamblul Curtea Veche. Clădirile se află într-o zonă centrală, valoroasă din punct de vedere istoric și arhitectural, care, în momentul de față, nu este folosită la adevărata ei valoare. În ultimii ani, lucrările superficiale la care a fost supus centrul istoric au condus la degradarea imaginii zonei. Acțiunile de revigorarea arhitecturală și funcțională a unor spații nefolosite precum intervențiile ARCUB - Hanul Gabroveni sau Cărturești - Casa Chrissoveloni sunt necesare pentru consolidarea imaginii centrului și pot atrage după sine un nou val de utilizatori.

Concursul Covaci 6-8 a fost organizat la inițiativa unui grup privat de investitori olandezi și români care, în diverse forme de asociere sau coproprietate, au început activitatea în domeniul imobiliar în București, în anul 1997.

În baza unei experiențe extinse în mediul imobiliar, grupul a demarat intervenții de revigorare arhitecturală în zona centrală a Bucureștilor. În momentul de față grupul extins de investitori deține mai multe clădiri în Centrul Istoric, printre care Magazinul Voaleta, clădirile în care funcționează restaurantele Lacrimi și Sfinți, City Grill, Belmondo, Hotelul Rembrandt, Magazinul București, precum și alte imobile aflate în diverse stadii ale procesului de consolidare/reamenajare.

Aflat în gestiunea acestui grup, ansamblul de clădiri din strada **Covaci 6-8** este un complex de dimensiuni mari, amplasat central, cu potențial de dezvoltare și valențe de pol de atracție urban. Dată fiind complexitatea arhitecturală a ansamblului și zona delicată în care se află, a luat naștere concursul de idei **Covaci 6-8**. Scopul acestuia a fost găsirea de utilizări și strategii posibile atât în ceea ce privește orașul și nevoile lui, cât și modul de intervenție în zona centrală istorică.

Covaci 6-8 este o formă de sprijin pentru găsirea unui model de dezvoltare urbană sustenabilă, bazat pe întrebări lansate în spațiul public și arhitectural, survenite în urma observării unor evidente disfuncționalități la nivelul zonei Centrului Vechi, din punct de vedere al segregării funcționale. Acest lucru a

mai fost de altfel semnalat în trecut și în alte studii realizate de administrația locală, studii ce au fost făcute de experți specializați în strategii de regenerare urbană a zonelor vechi, centrale, ale orașelor. Din păcate avertizările și recomandările semnalate în studiile menționate nu au fost implementate și nici înțelese de factorii decizionali.

Răspunsul concurenților la tema de proiectare dată a fost divers prin natura conceptelor, dar unanim în direcție. Strategiile propuse au gravitat în jurul ideii de multifuncționalitate, care a fost interpretată variat de fiecare echipă în parte, fie prin funcțiunile introduse, fie prin modul de relaționare spațială sau prin tratarea arhitecturală.

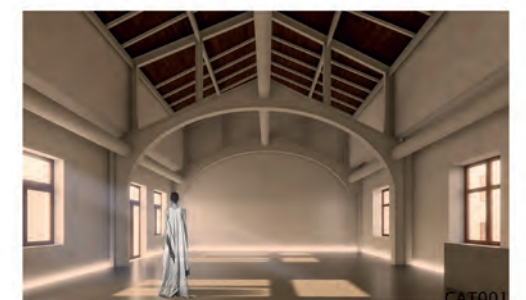
Juriul, compus din arhitecți cu experiență extinsă în gestiunea orașului și a problemelor acestuia, a ales câștigătorii pe baza scenariilor de funcționare propuse și pe aplicabilitatea conceptelor în contextul dat. Din juriu au făcut parte arhitecții Dorin ȘTEFAN, Tomnița FLORESCU, Ileana TUREANU, Bruno ANDREȘOIU, Irina POPESCU-CRIVEANU

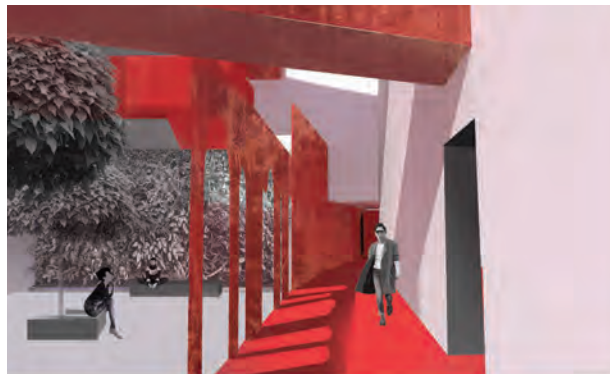

Premiile au fost:

Premiul I - Continuitate. Adaptabilitate. Transparență
Echipa: Cătălina LETA, Cătălin FILIP

„Am gândit un concept unificator pentru cele trei clădiri, astfel încât acestea să poată conlucra cu lejeritate și să existe o flexibilitate funcțională atât între ele, cât și la nivelul fiecăreia. Totodată, ne-am dorit ca toată această coerență funcțională și spațială să potențeze caracterul întregii zone. Pentru a putea sugera o plajă de funcțiuni, am încercat să le identificăm pe acelea slab sau deloc reprezentate în zonă, însă cu o bună adresabilitate la public, mizând, în același timp, pe capacitatea de adaptabilitate a întregului ansamblu”.

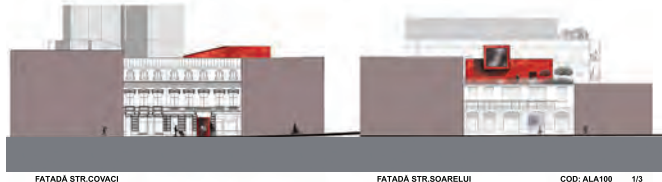
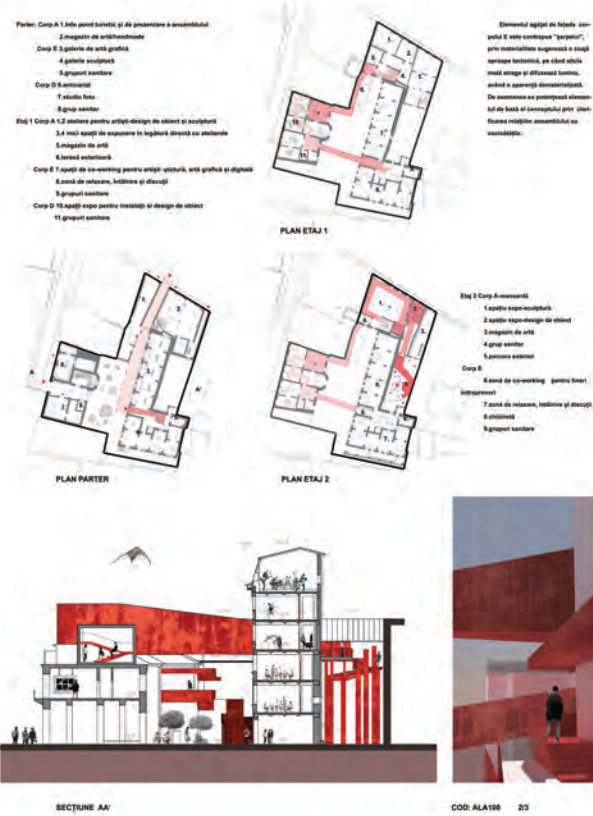
Argumentația juriului: A fost apreciat pentru abordarea holistică și pentru legătura vizuală clară pe care o face cu Curtea Veche. Conceptul este bine argumentat și susținut. A fost apreciată atenția pentru spațialitate și atmosferă. Combinația de funcțiuni este fezabilă și spațiile propuse sunt adaptabile, flexibile. Propunerea de hostel/boutique hotel este sustenabilă. Subsoliurile nu sunt însă potențate suficient din punct de vedere funcțional. Eliminarea gangului mic de acces de pe strada Covaci este un minus pentru soluție. Situl are nevoie de cât mai multe accese pentru a putea funcționa. De asemenea, eliminarea planșeelor din corpul A nu este justificată în contextul dat, însă ajută la crearea unei spațialități deschise.

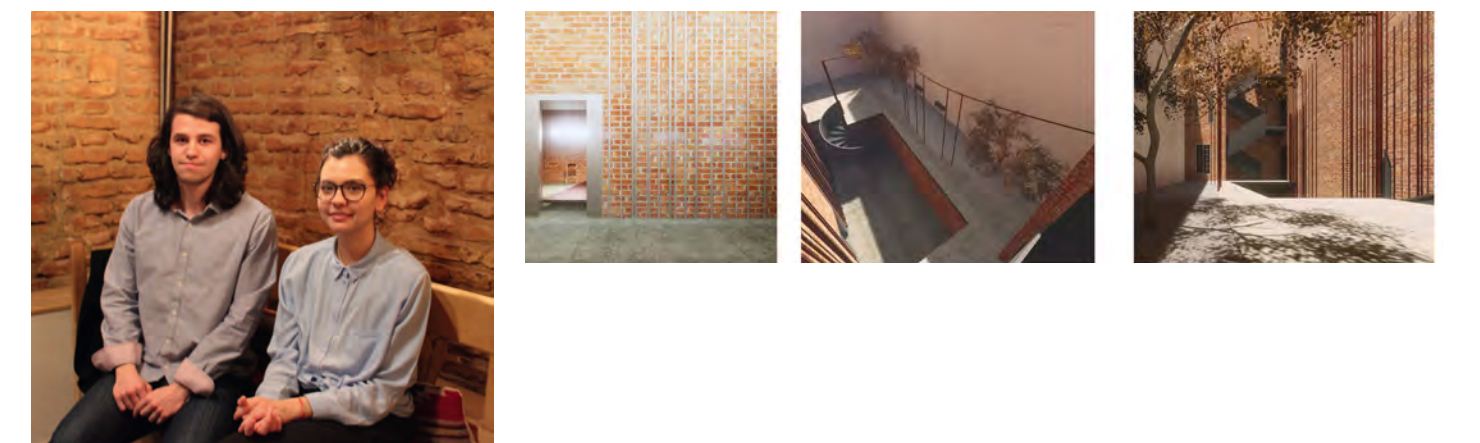
Premiul II - Șarpele Urban
Echipe: Ana-Ioana CĂLINESCU, Livia PLEȘCA

„În viziunea noastră, ansamblul de pe strada Covaci avea nevoie de un element cu rol mediator între trecut, prezent și viitor, reprezentat prin intermediul Șarpelui Urban. DINAMISM este cuvântul care definește propunerea noastră, se resimte pe tot parcursul scenariului imaginat. Zonele funcționale dedicate expozițiilor și activităților de grup se dezvoltă și gravitează în jurul acestui șarpe, ce conturează legături spațiale, în plan orizontal și vertical. Accentuarea traseului interior-exterior are rolul de a ilustra modalitatea în care o comunitate creativă ia naștere într-un țesut istoric puternic înrădăcinat și se coagulează, iar pe de altă parte, de a semnala importanța și vulnerabilitatea clădirilor din Centrul Vechi al Bucureștiului.

Argumentația juriului: Conceptul unui „șarpe” funcțional care să conecteze cele trei clădiri ce formează ansamblul este unul foarte interesant, bine argumentat și ideea proiectului a fost apreciată. Funcțiunea propusă este potrivită și justificată. Legăturile spațiale realizate

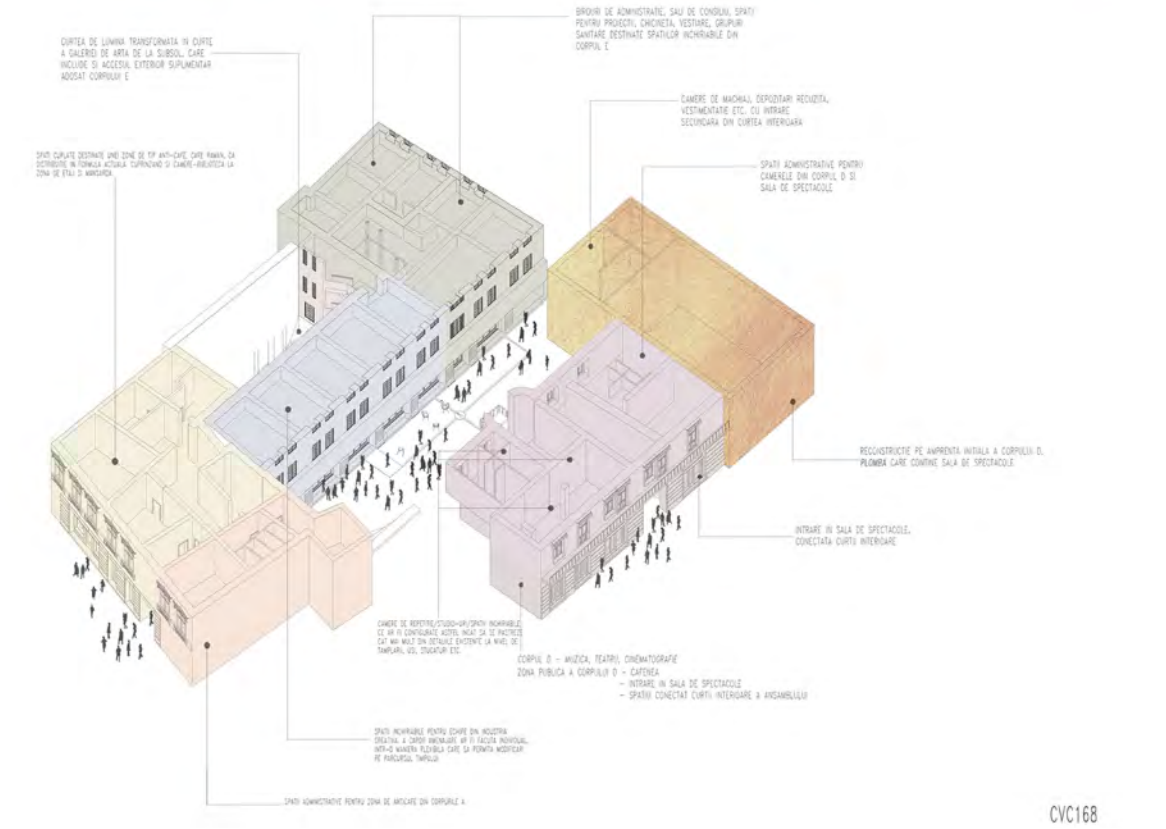

se desfășoară atât pe plan orizontal, cât și pe plan vertical, lucru care oferă un plus de flexibilitate și dinamicitate soluției. Din punct de vedere economic, soluția nu este optimă. Realizarea propriu-zisă a unui proiect de acest gen ar ridica probleme. Fațada cortină îndreptată către Curtea Veche nu este suficient justificată, dar ideea poate fi îmbunătățită.

Premiul III - Dintele de aur
Echipe: Cătălin CRUDU, Iulia ILIE

Argumentația juriului: Proiectul a fost apreciat pentru modul în care realizează închiderea curții principale prin implantarea „dintelui”, cât și pentru accentul pus pe conservare/restaurare. Completarea propusă poate ajuta la securizarea sitului și la îmbunătățirea calității zonei adiacente, însă este problematică dată fiind apropierea de Curtea Veche. Combinația de funcțiuni este fezabilă, spațialitatea este fluidă. Ideea excavării curții interioare a fost apreciată, însă trebuie luat în calcul faptul că ansamblul se află într-o zonă cu potențial arheologic mare și orice intervenție trebuie să fie sensibilă la acest detaliu.

SERATA DIPLOMELOR

S-A DAT STARTUL LA SERATA DIPLOMELOR

„Dorim ca tinerii să vină lângă noi, să ne asculte.
Este posibil, cu o condiție: Să învățăm să-i ascultăm și noi pe ei”.

Centrul de Cultură Arhitecturală din Calderon a găzduit, în martie 2018, Serata inaugurală a unui eveniment dedicat prezentării celor mai bune diplome aparținând proaspeților absolvenți. SERATA DIPLOMELOR va avea loc în fiecare lună și autorii vor veni, de regulă, însoțiți de îndrumătorii lor.

Programul este coordonat de conf. dr. arh. Dorina Tărbujaru. Prima Serată a prezentat cele mai bune două proiecte de diplomă din anul 2017, aparținând Facultății de Arhitectură și Facultății de Arhitectură de Interior.

Lucrările prezentate au fost „câștigătoare” ale ultimei selecții de proiecte din cadrul EAM-BDP: European Architectural Medals - Best Diploma Projects (Medaliile Europene de Arhitectură - Premiile de excelență pentru Proiecte de Diplomă) - concurs internațional de anvergură, menit să aprecieze cel mai bun proiect de diplomă de arhitectură din Europa.

Din partea Facultății de Arhitectură, proiectul care s-a bucurat de aprecierea juriului a fost „Platformă de cercetare biologică pe Lacul Bicz” al Andreei Irimia, iar din partea Arhitecturii de Interior, proiectul Dianei Cîrdeiu, cu tema „Centru cultural pentru adolescenți - Botoșani”.

Prezentarea proiectelor a decurs sub atenta privire a îndrumătorilor celor două diplome: arh. Octavian Neculai și arh. Dorina Onescu-Tărbujaru.

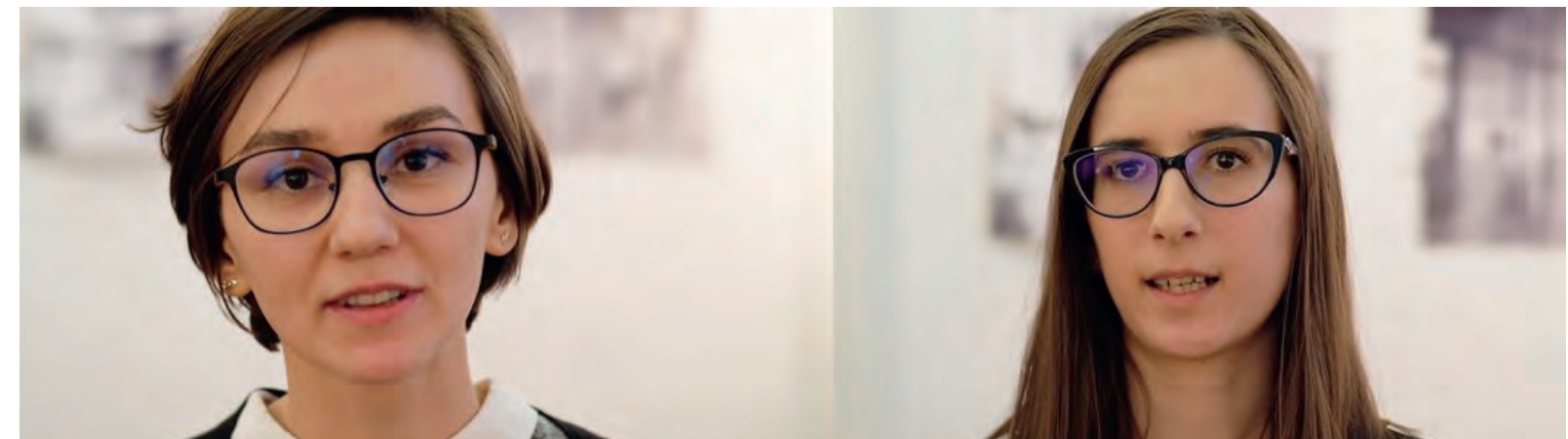
Atmosfera prietenoasă a centrului din Calderon a făcut posibilă desfășurarea în tihnă a evenimentului, caldura plăcută a locului amintind de bucuria corecturilor din facultate, unde toată lumea se înghesuia într-un loc, cât mai aproape de cei care vorbeau și prezentau. Exact așa s-a întâmplat și de data aceasta. Viitoarele arhitecte au fost încurajate și susținute de profesorii îndrumători, de colegi și de publicul numeros.

Ideea prezenței tinerilor absolvenți la sediul UAR a atras zeci de oameni la eveniment, iar spectatorii au avut ocazia de a vizita sediul uniunii și mansarda în care își are sediul Revista ARHITECTURA.

O perspectivă nouă asupra încadrării unui obiect de arhitectură „în sit”

Proiectul Andreei Irimia s-a adresat marelui public, scopul fiind acela de a conștientiza populația în privința problemelor de mediu și a posibilelor soluții.

„Propunerea se orientează către regândirea unui spațiu de cercetare, implicând direct publicul, prin acțiuni de informare

Andreea Irimia

Diana Cîrdeiu

EVENIMENT
ORGANIZAT DE

EVENIMENT
PROMOVAT DE

și experimentare in situ. Intervenția ar urma să completeze și să extindă spațiile fostei stațiuni biologice, creând o relație logică și coerentă între funcțiunile de bază și cele conexe. Cercetările științifice funcționează, așadar, în paralel cu activitățile educaționale și recreative, puse la dispoziția publicului în scopul conștientizării colective asupra unor probleme de mediu și a încercării soluționării lor”, a precizat Andreea.

O arhitectură a GENIUS LOCI

În mitologia romană, GENIUS LOCI era spiritul protector al unui loc, în timp ce accepțiunea contemporană îl definește ca atmosfera distinctivă a unui spațiu, respectiv totalitatea elementelor spațiale care creează, metaforic vorbind, identitatea unui loc.

Pentru a prezerva atât identitatea culturală, cât și identitatea spațială și simbolică a unui spațiu, inserția de arhitectură contemporană trebuie să

se supună „regulilor zonei”. Folosirea materialelor și a tehnicilor de construcție potrivite pot integra armonios o construcție nouă într-un cadru natural. Diploma Andreei se concentrează pe o bună integrare a obiectului de arhitectură în contextul pentru care e creat. Această abordare, împreună cu modalitatea de inserție în peisajul montan și rezolvarea materialității în nuanțe ce amintesc de însăși structura peisajului integrează, într-o notă subtilă, ideea de genius loci.

„Conceptul proiectului pornește de la exprimarea nevoii obiectului de arhitectură de a fi în contact cu apa, prin prisma programului pe care îl prezintă. În laboratoarele acestei platforme se vor derula studii de cercetare a calității apei, și o intervenție de acest tip poate aduce avantaje aflându-se în contact direct cu mediul cercetat. Consider că o astfel de intervenție răspunde natural și într-un mod armonios cerințelor obiectului de arhitectură și contextului dat”, susține Andreea.

autor: Alexandra FLOREA

foto: Răzvan Hatea

Construcții multi-purpose

Au încercat să dezvolte construcții sustenabile, care pot fi utilizate pentru scopuri diverse.

„Propunerea se așază pe suprafața apei sub forma a două ansambluri, pe cele două maluri ale sitului, conturând zona de cercetare, respectiv pe cea de agrement. Cele două platforme plutitoare aferente celor două zone de activitate conlucrează prin spații, dotări și echipamente comune, lăsând posibilitatea desfășurării și altor activități temporare/ sezoniere pe platformă sau pe suprafața lacului din această zonă, având în vedere importanța turistică pe care o are. Pot fi luate în calcul cursuri de scufundări, sporturi nautice, pescuitul sportiv, festivaluri, instalații pe apă etc.”

Revitalizare culturală

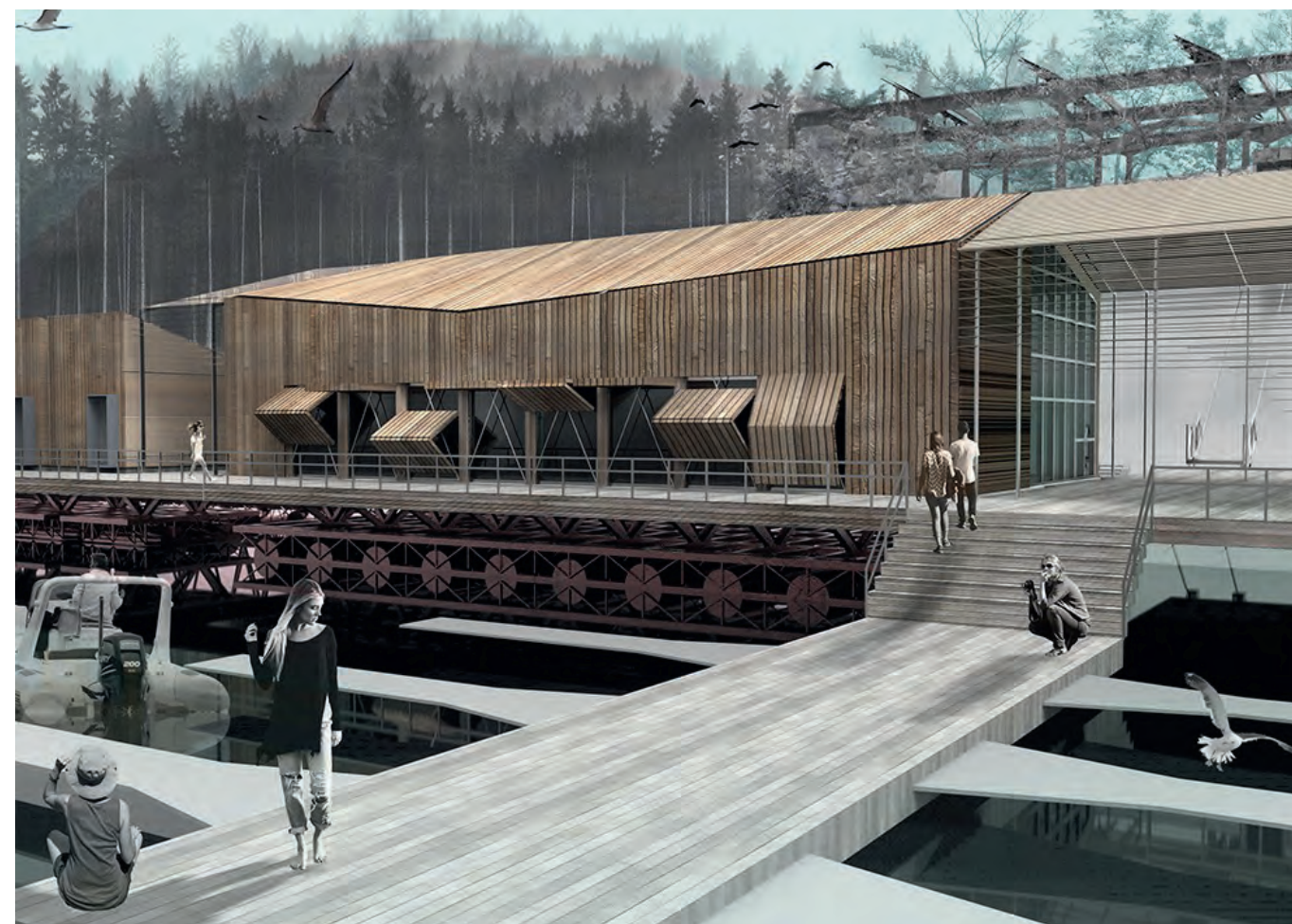
Proiectul aparținând Diane Cîrdeiu prezintă o revitalizare a unui spațiu istoric cu valoare de monument, reușind să interpreteze conceptul FACE TO FACE, trăgând astfel un puternic semnal de alarmă pentru tendința din ce în

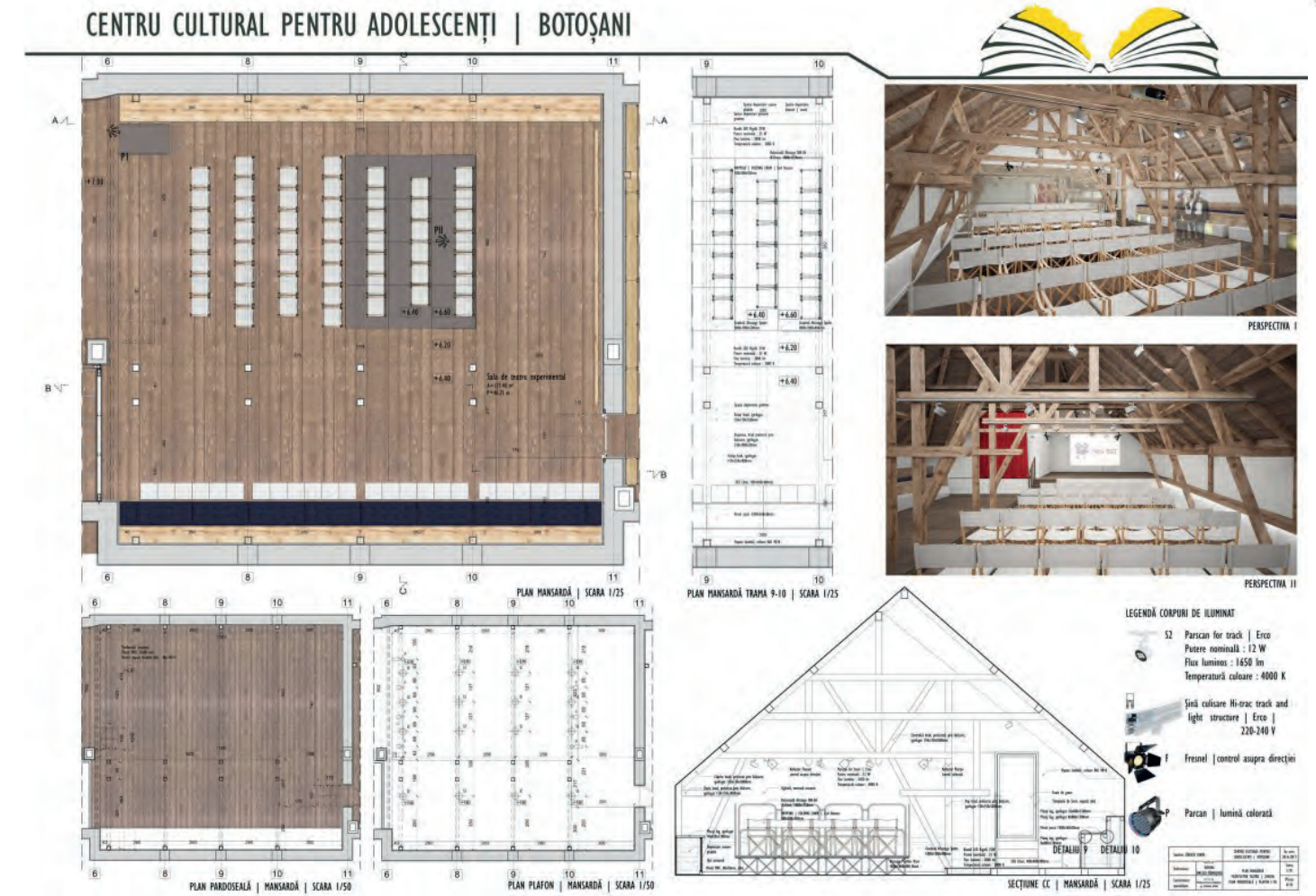
ce mai prezentă a tinerilor în ceea ce privește interacțiunea în lumea virtuală.

„Filiala Botoșani a Băncii Naționale a României este situată în centrul orașului și a fost proiectată de arhitectul Radu Dudescu, în anul 1926, în stil neoromânesc. Clădirea este înscrisă în lista monumentelor istorice, fiind domeniu privat al statului. În anul 1980 s-a construit o anexă a clădirii pe baza proiectului arhitectului Mihai Tulbure. În prezent, clădirea este folosită ca spațiu de lectură al Bibliotecii Județene Botoșani, având un potențial de dezvoltare, prin propunerea de a o transforma în atelier pentru copiii claselor I-XII, pentru a-i ajuta să se dezvolte într-un mediu armonios.”

Centrul cultural pentru adolescenți creat de Diana propune spații în care copiii și tinerii se pot dezvolta armonios și pot interacționa într-un mod productiv și „real”, destituind astfel practica inveterată deja a utilizării smartphone-urilor.

„Conceptul **FACE TO FACE** este un semnal de alarmă în societate, deoarece impactul puternic al lumii virtuale a distrus copilăria. Subiectul se

dezvoltă greșit din punct de vedere fizic și psihic pentru că nu socializează, devine introvertit și nu-și cunoaște abilitățile. Se propune un centru cultural dedicat elevilor. Funcțiunile generale propuse: săli de lectură | cărți audio | ateliere de monede | robotică | machetare | experimente | croitorie | origami-kirigami | navo-aeromodelism | săli de conferințe | săli de jocuri | administrație | spații de lucru individual/pe echipe | teatru experimental | balet | zone de relaxare și socializare. Ca funcțiuni generale se propun (pentru anexă) ateliere de: limbi străine | anatomie | geografie | matematică | plastilină | pictură-desen | fotografie | sală de mese | dormitor | loc de joacă”, susține Diana. Abordarea multi-criterială a subiectului ales de Diana a jucat un rol foarte important în definitivarea spațiilor componente ale clădirii.

„În proiectarea spațiilor destinate adolescenților trebuie luați în considerare factorii ce influențează dezvoltarea psihofiziologică și fiziologică a acestora, cu adaptarea la problemele educației contemporane. Spațiile interioare devin un mediu care stimulează intelectul, creativitatea și imaginația, păstrând din frumusețea și vivacitatea clădirii de secol XX, prin însușirea valorilor estetice, a tradiției și a culturilor.”

Abordarea creativă a proiectelor a făcut posibilă integrarea lor atât vizuală, cât și conceptuală în cadrul pentru care au fost menite. Ambele lucrări au încercat să rezolve probleme pe cât de actuale, pe atât de prezente în contemporan, probleme reale ale societății românești.

ȘCOALA
FORMEI
ȘI A
CULÓRII

TERAPIE PRIN DESEN
ȘI CULOARE

„Desenul este o transpunere și nu o copiere, deci un act al inteligenței, este expresia unei ființe evolute ce ia contact cu natura, pe un plan spiritual.”

G. M. Cantacuzino

Din luna februarie a acestui an, la Centrul Cultural din Calderon, funcționează atelierul „Școala Formei și a Culoarii” sub denumirea generică „Între conștiință și imaginație”.

Inițiatorii și coordonatorii proiectului sunt Vlad Teodorescu și Mircea Corcodel, arhitecți cu competențe în domeniul picturii, designului, studiului formei și a desenului proiectiv, absolvenți de școli de artă, experimentați în învățământul primar și universitar.

Însușirea și perfecționarea tehnicilor de bază ale artelor vizuale se desfășoară pe grupe de vârstă și interes, în funcție de domeniul abordat. Cursurile au un caracter interactiv, învățăm „cum se face” și „la ce ne folosește”, operând cu concepte și aplicații în arhitectură și arte vizuale (desen, grafică, pictură, media, scenografie, costum).

Incitarea cunoașterii prin cultură vizuală eliberează imaginarul, lăsându-ne să descoperim, împreună, resurse neașteptate născute din interacțiunea ideilor. Astfel, se dezvoltă noi teme de explorat, învățând unii de la alții.

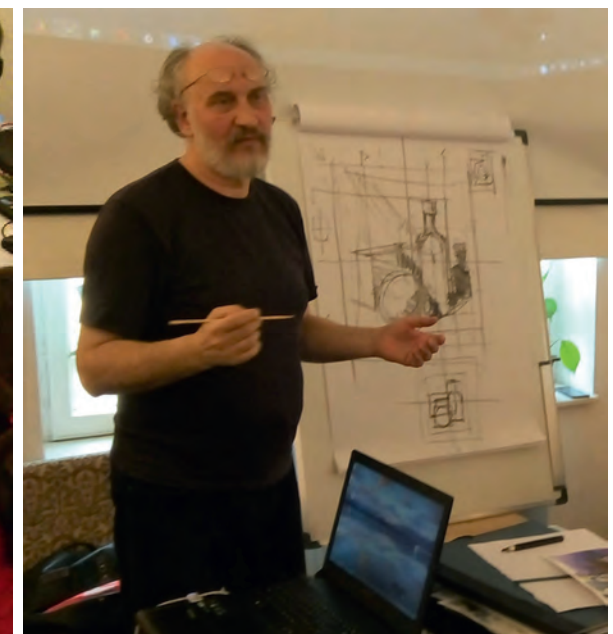
Diversitatea exprimării artistice, ne-a convins să dezvoltăm proiectul, rezultatele de până acum ducând la un alt mod de abordare a cotidianului, în direcția creativității și a bucuriei de a face!

Efectele terapeutice ale artei, care au puterea să stimuleze nivelul psihic, cognitiv și emoțional, se fac simțite în ședințele noastre de desen și pictură.

Arta fiind o experiență totală în domeniul percepției, la nivel personal și colectiv, stimulează atât emoția, cât și neuro-plasticitatea și motricitatea.

Arta încurajează apropierea de ceilalți, pentru a elabora o lucrare colectivă sau schimbul de idei, în legătură cu operele personale.

Arta este un instrument împotriva depresiei, restaurează încrederea în sine datorită apropierii de noțiunea de frumos, stimulează plăcerea de a trăi satisfacția prezentului, prin valorizarea potențialului unei persoane pentru a deveni practicant și transmitător al informației despre artă.

autor: Vladimir TEODORESCU
foto: Olimpia SULTANA,
Răzvan HATEA

LANSĂRI
CU DICHIS

GÂNDURI
RÂSLEȚE

EXPOZIȚIE DE GRAFICĂ
SATIRICĂ... ȘI ALTE MARAFETURI

Cristian MIHĂILESCU

După participări la zeci de expoziții de grup cu teme preponderent axate pe satira politică, această expoziție personală aduce în actual ceea ce ne înconjoară, moravurile, obiceiurile, omenescul, viața în ansamblu ei, cu micile și marile izbânzi.

Cristian Mihăilescu a debutat în 1968 în revista „AMFION”, alături de Mihai Pânzaru-PIM și Sorin Postolache, fiind prezent cu caricaturi, de-a lungul a 50 de ani de presă, în aproape toate ziarele și revistele din România.

Inginer de profesie, a publicat în mod constant caricatură de situație în toate publicațiile de profil din România anilor 1970-1980, „Urzica”, „Rebus”, „Flacăra” sunt doar câteva nume consacrate. După 1990 și-a urmat talentul și dorința de analiză politică prin intermediul caricaturii politice, devenind astfel caricaturist-editorialist la „Baricada”, „Românul”, „Expres Magazin”, „Ziua”, „Curentul”, „Monitorul”, „Adevărul”, „Gândul”, ca o prezență constantă în presa postrevoluționară.

În toți acești ani de activitate a publicat peste 10.000 de desene în presa românească și internațională și are o intensă participare la expoziții din România și din afara ei.

Începând din 2005, Cristian Mihăilescu a fost titularul rubricii „Gândul Rău”, din cotidianul „Gândul”, unde i-au apărut peste 3.500 de „gânduri rele” până în anul 2011, când ziarul a trecut online și a găzduit blogul personal al caricaturistului, intitulat „Gândul meu”, unde artistul publică o caricatură zilnic.

Cristian Mihăilescu este unul din cei 7 caricaturiști care reprezintă România în catalogul publicat de Osvaldo Macedo de Sousa, cu lucrări realizate de peste 100 de caricaturiști din țările Uniunii Europene.

Jacob Florea - „Ziarul Financiar”

„Cristian Mihăilescu e din stirpea celor care iau gluma în serios. Fără țâfnă și fără să devina vreo clipă scortșos, nedigerabil. El deslușește și exemplifică grafic «istoria clipei». Caricaturile lui se plasează chiar în miezul tare al clipei (politice, sociale etc.), dar, printr-o alchimie ciudată, o depășesc. Asta le dă nu doar prospețime, ci trădează o subtilitate și o știință rară de a dezghioca anecdotul din ceea ce rămâne”.

Nicolae Dan Fruntelată - „Românul”, „Ultima Soluție”

„L-am cunoscut la începutul anilor '90, când am fost colegi la «ROMÂNUL» și «ULTIMA SOLUȚIE», două gazete vii pe care capitalismul sălbatic le-a ucis repede. L-am urmărit apoi în reviste și ziare. Cristi

Mihăilescu a ajuns un nume în caricatura românească. Pentru că e talentat, deștept și cu umor iute, muntenesc. Pentru că arde frumos, în «Cuptorul cu lemne» al amintirii unui prieten comun, Sorin Postolache. Pentru că a învățat să deseneze așa cum alții învață să respire. Pentru toate astea și pentru că, nu-i așa?, Cristi e prietenul meu.”

Cristian Tudor Popescu

„Cristian Mihăilescu e pe cale să ne convingă că, în curând, caricatura va înlocui editorialul.”

Marius Nițu - „Gândul”

„O axiomă din lumea presei spune că o imagine bună face mai mult decât o mie de cuvinte. În lumea presei umoristice colorul vorbei de mai sus spune că o caricatură bună face, în pagină, mai mult decât un articol din o mie de cuvinte. Cristi Mihăilescu, colegul meu de pagină de umor, e un caricaturist care, nu de puține ori, cu câteva trăsături de creion, ne «bate» articolele cu mii de semne.”

MARIANA
GORDAN

„PRIMĂVARĂ, PRIMĂVARĂ, ÎNĂUNTRU ȘI AFARĂ”

PRIMĂVARĂ ÎNĂUNTRU se referă la curățenia de primăvara a casei, mai precis la podele noi, pictate abstract-expresionist și lăcuite luxos. Anul acesta, tema este POMPEI, inspirată cromatic dintr-un fior pompeian. Mici mostre de podea pictată/lăcuită sunt expuse. PRIMĂVARA de AFARĂ este o colecție de peisaje mici în ulei, tehnica sgraffito, care constă în mai multe straturi de culoare desenate cu coada pensulei, revenind cu multă energie, lăsând să se releve culoarea de fond/grundul.

„Natura se schimbă tot timpul, aparatul foto captează frumusețea neegalată a naturii, iar eu vreau să retrăiesc emoția și să îi păstrez misterul... Așa cum fac și portrete de spirit, fără să mă pierd în detalii de fizionomie, riduri, gușe etc.”, declară Mariana Gordan. Exact acum un an, Mariana Gordan a expus tot la noi, în Calderon, în sculptura NOMADA.

Mariana Gordan locuiește la Londra din 1979, unde pictează, sculptează și scrie.

Cunoscută pentru producția de mozaic la trei stații de metrou londoneze (Tottenham Court Road, Oxford Circus și Finsbury Park Station), a publicat în 2015 STATE PROPERTY - My Cold War Memoir la Editura Charmides.

Mariana Gordan a început să expună în țară din 1995 la Teatrul Național (cu sculptorul Mircea Roman), la invitația lui Mihai Oroveanu, la Tg. Mureș, Cluj și Bistrița, dar și la București, la Cărturești și la Uniunea Scriitorilor. În prezent, artista și scriitoarea își propune să petreacă tot mai mult timp în România.

foto: Răzvan HATEA

**EXPO
LA TNB**

MARIN SORESCU - PICTOR

Foaierul Teatrului Național a găzduit, pentru câteva săptămâni, o expoziție de pictură plină de semnificații, farmec și poezie.

Și cum să fie altfel, dacă autorul nu este altul decât Marin Sorescu.

Puțini îi cunoșteau preocuparea, pasiunea și talentul. Liliانا și Romeo Belea știau.

Nimic nu e întâmplător pe lume.

*Am zărit lumină pe pământ,
Și m-am născut și eu
Să văd ce mai faceți.
Sănătoși? Voinici?
Cum o mai duceți cu fericirea?
Mulțumesc, nu-mi răspundeți.
Nu am timp de răspunsuri,
Abia dacă am timp să pun întrebări.
Dar îmi place aici.
E cald, e frumos,
Și atâta lumină încât
Crește iarba.*

foto: Ileana TUREANU

**GHEORGHE
SION
(1944 - 2018)**

ATUNCI CÂND A PLECAT, CETATEA SUCEVEI A STAT NOAPTEA ÎNTREAGĂ CU LUMINILE APRINSE

O bună și lungă etapă a vieții sale este legată de restaurarea Cetății de Scaun a Sucevei. Acolo ne-a dus și ne-a condus, în anul 2016, cu ocazia redeschiderii pentru public a Cetății.

Activitatea sa profesională se identifică, pe parcursul unei jumătăți de veac, cu activitatea de protejare a monumentelor istorice din România.

După absolvirea Institutului de Arhitectură „Ion Mincu”, în anul 1968, lucrează la Direcția Monumentelor Istorice, ca arhitect restaurator, șef de proiect și apoi ca șef al atelierului de proiectare al DPCN, până la desființarea din 1978.

Începând cu anul 1978, în cadrul DEPCN, se ocupă de problemele de avizare și evidență a monumentelor istorice, iar din 1990 continuă activitatea în domeniul monumentelor istorice în cadrul Direcției Monumentelor, Ansamblurilor și Siturilor Istorice, ca arhitect principal și ca director tehnic. Parcurge, împreună cu întregul colectiv, toate fazele de înființare și de desființare ale instituției, de la Centrul de Proiectare pentru Patrimoniul Cultural Național până la Institutul Național al Patrimoniului, asumându-și de la funcția de șef de proiect la cea de director general.

De numele său se leagă o serie de lucrări de restaurare, cea mai importantă fiind restaurarea Cetății de Scaun a Sucevei, dar și a Curții Domnești de la Suceava, a Mănăstirii Putna (chilii, latura nord), colaborări la proiecte de restaurare ca Ansamblul Bisericii Arbore, Biserica Mănăstirii Soveja, Biserica Sf. Nicolae Căpățanu și altele.

În afara cercetărilor strict legate de propriile proiecte, a întreprins studii și cercetări generale în domeniul curților, caselor și palatelor domnești și a fortificațiilor (în general), ca și studii asupra Istoriei arhitecturii, evidenței monumentelor istorice și conceptelor de restaurare. O serie de studii cu un caracter aparte au fost făcute în domeniul cercetării de arhitectură aplicate la cercetarea arheologică, asigurând raportului arheologic o fundamentare arhitecturală solidă.

Competența profesională l-a recomandat ca profesor invitat la Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” din București, Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj, Universitatea „Spiru Haret” și Universitatea Athenaeum din București. A fost membru al unor comisii și asociații profesionale, al Comisiei Naționale a Monumentelor Istorice, al Uniunii Naționale a Restauratorilor de Monumente Istorice din România, al Comitetului Național Român ICOMOS, al Comisiei de Istorie a Orașelor din România, al Consiliului Științific al Centrului de Studii de Arhitectură Vernaculară Dealul Frumos.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

La Suceava, nu se mai sătura, deși trecuse de miezul nopții, să ne povestească cum, ce, de ce, ce s-ar mai fi putut face, de ce nu s-a putut, cum s-a rezolvat, totuși... Domnul arhitect Ghighi Sion era vrăjit, fericit, zâmbitor, împlinit, euforic, convingător, învingător.... Așa mi-l amintesc.

**TOMA
OLTEANU
1935 - 2018**

Decorat cu Ordinul Național în Grad de Cavaler

O „parte” bună din trecutul meu

autor: Romeo BELEA

S-a pierdut Tomița Olteanu, membru al unei elite memorabile de arhitecți.

S-a pierdut mai demult un alt membru al aceleiași elite: Victor Ivaneș.

Inițial am făcut echipă cu Gabi Cristea, Puiu Săvescu și Dinu Gheorghiu. Când ne-am lăsat de concursuri, am fost înlocuiți cu o echipă puțin mai tânără decât a noastră, formată din Toma Olteanu, Dobrică, Victor Ivaneș și Radu Tănăsioiu. Erau toți diferiți ca structură, talent, har, dar au format un tot pe care noi, „bătrânii”, l-am urmărit cu interes și ne bucuram de succesele lor pentru că eram foarte apropiați de ei. Erau determinați, avea fiecare hazul lui și toți aveau talent cu carul.

Cu ei am colaborat cu bucurie în multe momente și cu prilejuri diferite.

Atunci, în acei ani, s-a creat un grup de elită, așa cum mai târziu au apărut și altele: Zoli Takacs, Petrică Ciuta, Viorel Simion, Dinu Patriciu, Dorin Ștefan și alții.

Celor care nu mai sunt - Gabi, Puiu, Victor și acum Toma - le simt lipsa pentru că, în esență, au făcut parte din mine; am învățat și am crescut profesional împreună.

Dispariția lui Toma lasă în mine un gol mai accentuat pentru că mă suna foarte des și-mi reamintea de anii tinereții, ai bucuriilor, ai hazului cu care ne întrețineam toți. Și după fiecare convorbire cu el m-am simțit întotdeauna înviorat și ușor nostalgic pentru anii extraordinari pentru noi toți, pe care i-am trăit împreună.

Dincolo de această graniță efemeră creată prin dispariția lui Toma, legătura mea față de el, ca și față de ceilalți va rămâne aceeași și la fel de profundă. Ei reprezintă o parte bună din trecutul meu cel mai important, așa cum se întâmplă de multe ori cu legăturile consolidate în perioada tinereții.

ȘEDINȚA COLEGIULUI DIRECTOR DIN 07.03.2018

S-au dezbătut următoarele subiecte:

1. Dna director executiv, Adriana Tănăsescu, a prezentat Stadiul organizării Balului Arhitecților 2018 și conținutul Dispoziției Colegiului Director nr. 1/07.03.2018, pentru aprobarea unor măsuri privind organizarea Balului Arhitecților 2018 și a acțiunilor culturale aferente.

2. Comisia Organizatorică - subiectele sunt amânate din cauza absenței motivate a coordonatorului Comisiei.

S-au solicitat avocatului UAR puncte de vedere referitoare la situația structurilor teritoriale Iași și Dâmbovița.

S-a solicitat abrogarea HS nr. 5/16.02.2017, referitoare la finanțarea cu 100 euro a călătoriilor în străinătate a unor membri.

3. Comisia de Cultură, dl vicepreședinte, arh. Nicolae LASCU, coordonator al Comisiei, a prezentat cele trei liste de proiecte culturale prezentate spre finanțare în anul 2018 și propune finanțarea celor cuprinse pe lista „a” - proiecte oportune și complete.

4. Comisia Socială, dna vicepreședinte, arh. Doina MARIN, coordonatoarea a Comisie, a prezentat cazurile medicale pentru care s-a solicitat ajutor ocazional.

5. Comisia Economică, dl Daniel CINCUI, coordonator interimar al Comisiei, a prezentat proiectul de buget 2018, structurat pe capitole:

- Buget privind taxa din Timbru de Arhitectură 2018
- Buget provenind din taxele de înscriere, cotizații 2018
- Buget economic 2018

6. Dna Nicoleta ALDEA, contabil-șef, a prezentat situația execuției Bugetului 2017, în corelare cu proiectele și activitățile desfășurate.

7. S-a prezentat situația Centrului Cultural Arhitectural Sibiu și s-au aprobat o serie de cheltuieli pentru obținerea Autorizației de Construire.

S-AU EMIS URMĂTOARELE DISPOZIȚII:

- Dispoziția nr. 1 privind aprobarea unor măsuri pentru organizarea Balului Arhitecților 2018 și a acțiunilor culturale aferente.
- Dispoziția nr. 2 cu privire la aprobarea unor ajutoare sociale ocazionale pentru probleme de sănătate.
- Dispoziția nr. 3 cu privire la aprobarea unor cheltuieli pentru Sucursala Sibiu.
- Dispoziția nr. 4 cu privire la aprobarea raportului de activitate și a situațiilor financiare pentru anul 2017.

ȘEDINȚA DE SENAT DIN 08.03.2018

S-au dezbătut următoarele subiecte:

1. În deschidere, doamna președinte, arh. Ileana TUREANU, a prezentat principalele evenimente și activități culturale organizate de UAR în perioada scursă de la ședința anterioară și a anunțat că următoarea reuniune a Senatului va avea loc în data de 20.04.2018, la Craiova. Ea a solicitat prezența tuturor membrilor Senatului la programul cultural organizat la Craiova, în perioada 19-22 aprilie 2018, care are ca obiect patrimoniul construit național - și anume, „SOS Culele Oltenești!”.

A solicitat, de asemeni, ca toți senatorii să prezinte un Raport individual de activitate la jumătatea mandatului.

2. Dna director executiv, Adriana Tănăsescu, a prezentat Stadiul organizării Balului Arhitecților 2018, conținutul Dispoziției Colegiului Director nr. 1/07.03.2018, pentru aprobarea unor măsuri privind organizarea Balului Arhitecților 2018 și a acțiunilor culturale aferente.

3. Din cauza absenței motivate a dl vicepreședinte Anton Staicu - coordonator al Comisiei Organizatorice - se amână punctele referitoare la activitatea acestei Comisii.

4. Dl vicepreședinte arh. Nicolae LASCU - coordonator al Comisiei Culturale - a prezentat cele 3 categorii de proiecte culturale propuse pentru finanțare în anul 2018 și anume: „a” - proiecte complete ce se încadrează în obiectivele strategice ale UAR 2018, „b” - proiecte oportune care se încadrează în programele strategice, dar sunt incomplet prezentate și „c”, proiecte care nu se încadrează în strategia culturală a anului 2018.

- Au fost aprobate proiectele de la categoria „a”, urmând ca pe măsură ce restul proiectelor își completează documentația să fie aprobate în Colegiul Director.

5. Dl Daniel CINCUI - coordonator interimar al Comisiei Economice - a prezentat proiectul de buget:

- Bugetul Timbrul de Arhitectură va finanța proiectele culturale strategice, proiectele culturale de interes național (Bienala Națională de Arhitectură, Bienala de la Veneția, Congresul Femeilor Arhitect, Catalog Ioana Grigorescu, Zilele de la Uzina de Apă Suceava, Balul Arhitecților, expoziții H. Delavrancea-Gibory și Horia Creangă, centre culturale), programele sociale (Regina Maria), fondul de urgență.

- Bugetul din cotizații, taxe înscriere finanțează cheltuielile de funcționare a aparatului UAR, sume alocate structurilor teritoriale, revista ARHITECTURA, centre culturale.

6. Dna Nicoleta ALDEA - contabil-șef - a prezentat situația evaluării eronate a Colecției numită impropriu de „Cărți Rare” care nu a avut la bază nici inventarul și nici o metodologie de evaluare. Repararea acestor erori a trebuit realizată și se prezintă rezultatele acestei activități laborioase de specialitate.

7. S-a aprobat Raportul Comisiei de Examinare a dosarelor trimise de filiale pentru primirea, în calitate de membri ai UAR, a unui număr de 13 arhitecți și conductorii-arhitecți.

S-AU EMIS URMĂTOARELE HOTĂRĂRI:

- Hotărârea nr. 1 privind aprobarea Bugetului Uniunii Arhitecților din România în anul 2018 și cele 3 Anexe (Anexa 1: Bugetul din Cotizații 2018, Anexa 2: Bugetul din Taxa de Timbru 2018 și Anexa 3: Bugetul Economic 2018).
- Hotărârea nr. 2 cu privire la repartizarea cotei de 10% din încasările anului 2017 din taxa de Timbru de Arhitectură.
- Hotărârea nr. 3 cu privire la primirea de 13 noi membri.
- Hotărârea nr. 4 cu privire la corecția denumirii de „Carte Rară” în denumirea de „Fond Colecții Speciale” și corecția valorii inițiale de inventariere a acestui fond.

Hotărârea se bazează pe inventarierea colecțiilor - ce nu a fost făcută anterior - pe un Raport de Fundamentare și o Notă Justificativă referitoare la inventarierea Fondului Colecții Speciale.

ACTIVITATEA CENTRULUI DE CULTURĂ ARHITECTURALĂ J. L. CALDERON

IANUARIE 2018

30 Ianuarie, ora 15.00

Conferință și expoziție: MOȘTENIREA FAMILIEI BÂNFFY ÎN TRANSILVANIA
Prezintă dna. prof. arh. Adriana MATEI, arh. Dana și Ionuț JULEAN

31 Ianuarie, ora 18.30

Conferința PATRIMONIUL ROMÂNESC, INFLUENȚE EUROPENE
Susținută de istoric de artă Oana MARINACHE, arh. Irina POPESCU CRIVEANU, istoric Alina HAVRELIUC

FEBRUARIE 2018

11 Februarie, ora 11.00

ȘCOALA FORMEI ȘI A CULORII - curs susținut de arh. Mircea CORCODEL și arh. Vlad TEODORESCU

15 Februarie, ora 18.00

Deschiderea expoziției de pictură Mariana GORDAN - PRIMĂVARĂ, PRIMĂVARĂ, ÎNĂUNTRU ȘI AFARĂ

18 Februarie, ora 11.00

ȘCOALA FORMEI ȘI A CULORII - curs susținut de arh. Mircea CORCODEL și arh. Vlad TEODORESCU

19 Februarie, ora 17.00

Gala de premiere a câștigătorilor concursului pentru reprezentarea României la Bienala de Arhitectură de la Veneția.

MARTIE 2018

02 Martie, ora 11.00

Dezbateri și expoziție LOCUINȚA INTERBELICĂ ÎN SECTORUL 3 - prezintă prof. arh. dr. Nicolae LĂSCU, arh. Gabriela PETRESCU, arh. Sidonia TEODORESCU, arh. Lucia APOSTOL

04 Martie, ora 11.00

ȘCOALA FORMEI ȘI A CULORII - curs susținut de arh. Mircea CORCODEL și arh. Vlad TEODORESCU

11 Martie, ora 11.00

ȘCOALA FORMEI ȘI A CULORII - curs susținut de arh. Mircea CORCODEL și arh. Vlad TEODORESCU

Mai bine de 3 luni, CARTEA CARTILOR a poposit in Calderon

14 Martie, ora 17.00

Cristian MIHĂILESCU - Expoziție de grafică satirică

19 Martie, ora 11.00

ȘCOALA FORMEI ȘI A CULORII - curs susținut de arh. Mircea CORCODEL și arh. Vlad TEODORESCU

21 Martie, ora 17.00

De vorbă cu Mac POPESCU la aproape jumătate de secol de la apariția CLUB A

25 Martie, ora 11.00

ȘCOALA FORMEI ȘI A CULORII - curs susținut de arh. Mircea CORCODEL și arh. Vlad TEODORESCU

27 Martie, ora 17.00

Inaugurarea ciclului SERATA DIPLOMELOR - prezintă arh. Andreea IRIMIA, arh. Diana CÎRDEIU și îndrumătorii arh. Octavian NECULAI, arh. Dorina ONESCU TÂRBUJARU

31 Martie, ora 11.00

ȘCOALA FORMEI ȘI A CULORII - curs susținut de arh. Mircea CORCODEL și arh. Vlad TEODORESCU

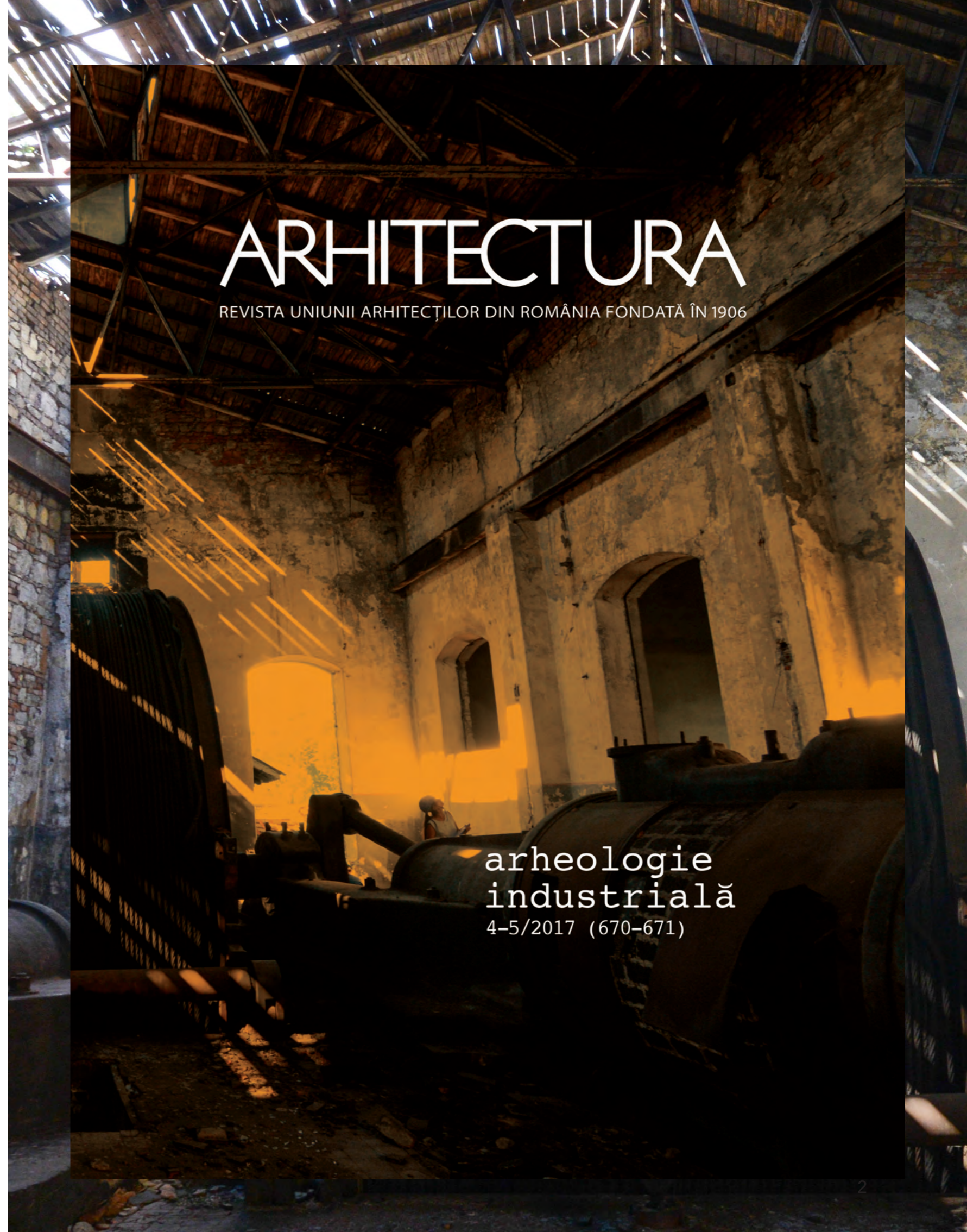

Kázmér Kovács la o plimbare cu Frank Gehry

Dan Sergiu Hanganu cu Kenneth Frampton

Dan Sergiu Hanganu cu Fumihiko Maki
în Muzeul Satului

ARHITECTURA

REVISTA UNIUNII ARHITECȚILOR DIN ROMÂNIA FONDATĂ ÎN 1906

arheologie
industrială
4-5/2017 (670-671)

BULETINUL
INFORMATIV
AL UNIUNII
ARHITECTORILOR
DIN ROMANIA

Caseta redacțională

redactare:

arh. Ileana Tureanu -președinte UAR
arh. Ioana Alexe - tehoredactare
arh. Marina Macarie - sigla BIUAR

coordonator:

arh. Ileana Tureanu - președinte UAR

www.uniuneaarhitectilor.ro/BIUAR

ISSN 1582-2117

Se distribuie gratuit.

Contact

Centrul de Cultură Arhitecturală /
Secretariat /
Revista Arhitectura / Biblioteca
str. Jean Louis Calderon, nr. 48,
București, sectorul 2, cod 020038,

Secretariat: tel. 021.315.60.73,
0737.01.77.85,
uar_contact@yahoo.com,
secretariat@uniuneaarhitectilor.ro

Revista Arhitectura: tel. 076.819.81.78,
076.819.81.79,
office@arhitectura-1906.ro

Biblioteca (program cu publicul):
L-V - 10:00 - 16:00, tel. 021.310.91.94,
biblioteca@uniuneaarhitectilor.ro

